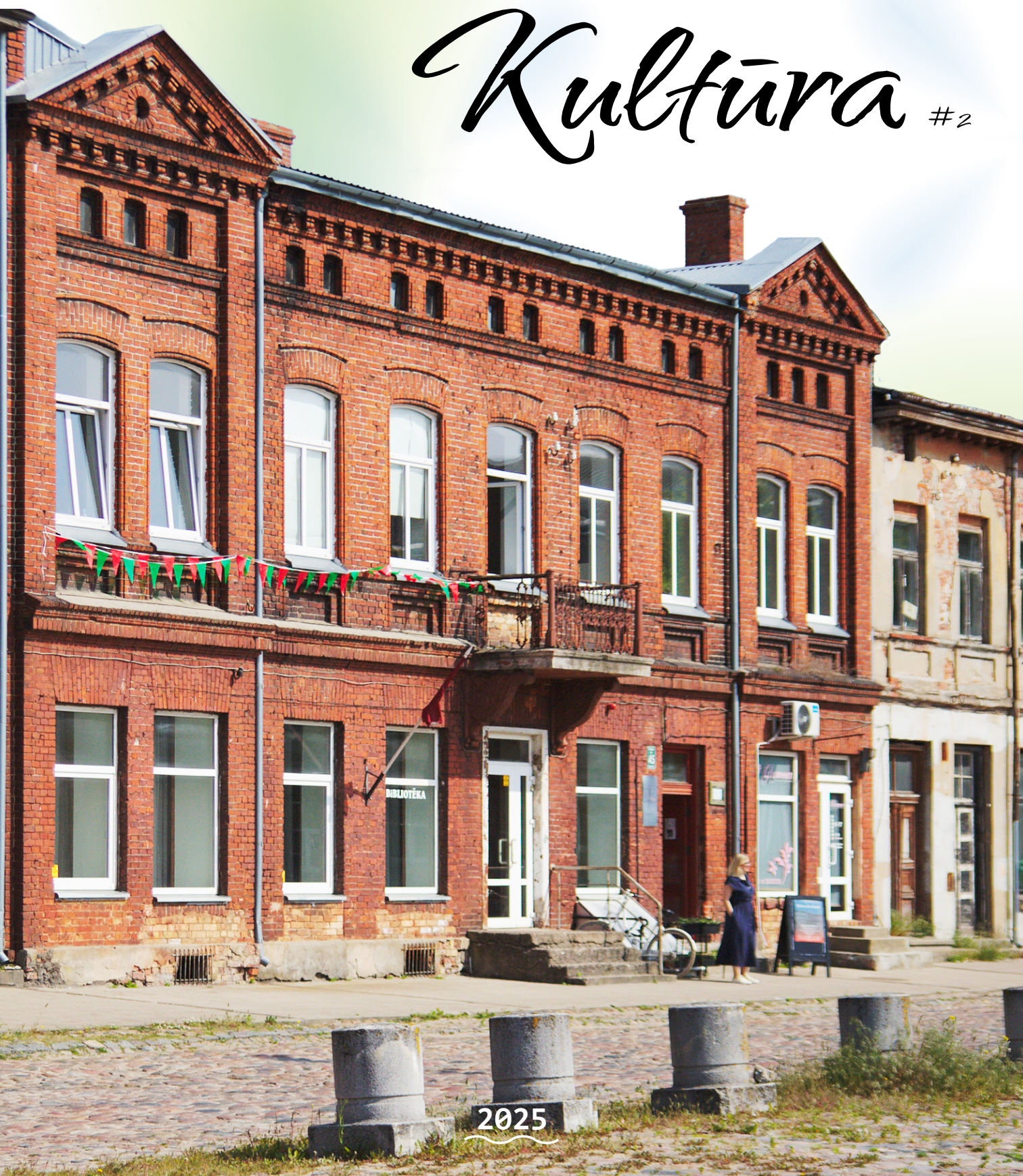

Jauh Liepājas Kultūra #2

2025

Saturs

DARĪTĀJI

4

Ceļā uz saliedētību: starp ideāliem un ikdienu

5

Mainās cilvēki, mainās vide. Ieva Balode Ziemlele.

6

JaunLiepāja jauniešu acīm – pankūkas vai murāļi?

8

Liepāja. Miers. Saliedētība. Rita Rozentāle.

10

Par apkaimes spēku, bruģakmeņiem un sarunām no sirds

12

No dizaina līdz dobēm, no kultūrpolitikas līdz kopienai. Barbara Freiberga

14

Kad zupa vārās un sirdis sasilst – JaunLiepājas Lielā Kaimiņu Talka

16

Liepājas čabuliši. Marina Cinovska.

18

Liepāja – mans sapnis vairāku gadu garumā. Inese Belova.

20

Miķelis Valters. Cilvēki. Jaunliepāja. Ērika Korāte

22

EV Vintage Place Barbershop. Eduards Vedzis

24

Street Burgers. Kristaps Fridrihsons

26

Vakara tirdziņi, īsta rudzu maize un ekonomika ar garoziņu. Toms Ādleris

28

Eseja “Koki ienāk Liepājā”. Rita Romana meita

29

Spēle “JaunLiepāja”

30

Anketa “Labi dzīvot JaunLiepājā”

31

Saliedē+spēja

Šīs avīzes saturu sagatavoja un koordinēja Ieva Balode Ziemeļe.
Tekstu rediģētāja Anda Saldovere.
Maketu izstrādāja Kristīne Bērziņa.
Tekstu autori: Ieva Balode Ziemeļe, Barbara Freiberga, Rita Rozentāle, Ginta Elksne, Inese Šūpule, Maija Krūmiņa.
Avīzē publicēto fotoattēlu autori: Herta Pugača, Kaspars Lielgalvis, Ieva Balode Ziemeļe, Barbara Freiberga. Intervijās redzamos fotoattēlus iesūtījuši respondenti no saviem personīgiem arhīviem.

Žurnālavīze tiek izdota valsts pētījuma projekta “Sabiedrības saliedētības vektori: no saliedētības ap valstsnāciju (2012-2018) uz saliedēto pilsonisko kopienu valsts, sabiedrības un indivīdu drošības labā (2024-2025)” (Nr. VPP-KMSPASA-2023/1-0002) ietvaros.
Projekta realizētājs – Latvijas Universitātes Filozofijas un Socioloģija institūts.

Projekta pārstāves Jaunliepājas apkaimē – Ieva Balode Ziemeļe, Barbara Freiberga.

JAUNLIEPĀJA – ĪPAŠA VIETA LATVIJĀ!

Jaunliepāja ar savu unikālo arhitektūru un plānojumu ir īpaša vieta ne tikai Liepājā, bet visā Latvijā. Mēs vēlamies uzrunāt tos, kuriem patīk Jaunliepājas īpašā vide, taču pietrūkst domu un zināšanu apmaiņas ar citiem Jaunliepājā dzīvojošajiem, iespējas tepat apgūt jaunas iemaņas un prasmes, iegūt draugus un izjust kopā radīšanas prieku.

2024. gadā Jaunliepāja uz laiku kļuva par vienu no vietām pētījumā par sabiedrības saliedētību. Tā ietvaros Latvijas Universitātes Filozofijas un socioloģijas institūta paspārnē trīs aktīvas liepājnieces – Linda Ūlāne, Barbara Freiberga un Ieva Balode-Ziemeļe – sadarbībā ar kolēģiem Rīgā un Gulbenes novadā īstenoja kultūrdzīves aktivizēšanas metodi, iedvesmojot un atbalstot jaunliepājniekus kopā radīt jaunas kultūras aktivitātes. Tā tapa arī šis – nu jau otrais – Jaunliepājas kultūras izdevums.

Kopš pirmā izdevuma ir pagājis vesels gads. Pašvaldības piešķirtajās telpās ik nedēļu metodes īstenotājas tiekas ar tiem, kas vēlas paši uzsākt vai palīdzēt citiem veidot jaunas aktivitātes Jaunliepājā. Tā dienasgaismu ieraudzīja vairākas iniciatīvas: pastaigas ar Ērikas Korātes, Irinas Tīres, Sanitas Stepenas un Noras Driķes stāstiem par interesantām vietām un personībām Jaunliepājā; pasākumi jaunajām māmiņām; adīšanas grupa; svētku dekoru un mandalu zīmēšanas darbnīcas; sadziedāšanās vakari; apģērbu apmaiņas pasākumi; dejošanas nodarbības; uzņēmēju brokastis un, visbeidzot, iedzīvotāju forums, kurā tika pieņemts lēmums par jaunas biedrības “JaunLiepāja” dibināšanu, lai turpinātu iesākto kultūrdzīves aktivizēšanu Jaunliepājā.

Pētījuma atvērtās zinātnes komandas aktīvā darba fāze – metodes īstenošana – augustā noslēgsies. Ir sācies novērojumu analizēšanas un secinājumu izdarīšanas process. Paralēli tiek veidota arī grāmata, kurā tiks atspoguļota metodes ieviešana Jaunliepājā, Čiekurkalna apkaimē Rīgā un Gulbenes novadā.

Vairāk par kultūrdzīves aktivizēšanu uzzini mājaslapā: kulturaskalendars.lv

Kultūrdzīves aktivizēšanas metodes ieviešanas vadītājs un kultūrvietu radītājs – Kaspars Lielgalvis.

Šī avīze ir par DARĪTĀJIE M!

Kopš esmu jaunliepājniece, vienmēr esmu domājusi, cik lieliski būtu, ja šeit, Jaunliepājā, notiktu lielāka rosība – kāds spēļu vai filmu vakars, kāda plašāka kaimiņu “pasēdēšana”.
2024. gada vasarā bija pienācis “tas laiks” – Jaunliepājas iedzīvotāji atkal aktivizējās! Ar valsts pētījuma **“Sabiedrības saliedētības vektori”** pirmās Jaunliepājas koordinatores Lindas Ūlānes atbalstu un iesaisti notika **“Jaunliepājas stāsti”** – pastaigu vakari, un vienlaikus atdzima rosība arī Annas tirgus laukumā: katru ceturtdienu uz andeli aicināja **Jaunliepājas vakara tirdziņš!** Ar lielu prieku apmeklēju abas šīs jaunās aktivitātes!

Kad valsts pētījuma projekta atvērtās zinātnes grupas vadītājs Kaspars Lielgalvis aicināja pievienoties jaunus Jaunliepājas apkaimes koordinatorus, nolēmu pieteikties. Strādājot kopā ar Barbaru Freibergu pie kultūrdzīves aktivizēšanas metodes ieviešanas Jaunliepājā, apkaime un tās iedzīvotāji man atklājās vēl neredzētās krāsu gammās. Kopā esam īstenojuši daudz sirsnīgu un neaizmirstamu aktivitāšu. Esmu pieredzējusi, ka **kopā būšanā un kopā radīšanā ir liels spēks!**
Kopā mēs varam!

Es ticu, ka šobrīd redzamie DARĪTĀJI ir tikai aisberga redzamā daļa – lielākā daļa vēl tikai atklāsies!
Nāc un pievienojies!
Atnāc uz sarunu, kopā būšanu un jaunu ideju realizēšanu – katru ceturtdienu plkst. 18.00, Teodora Breikša ielā 45, 2. stāvā.
Tiekamies!

Ieva Balode Ziemeļe
Jaunliepājas entuziaste,
Valsts pētījuma “Sabiedrības saliedētības vektori” koordinatore Jaunliepājā
Biedrības “JaunLiepāja” valdes priekšsēdētāja

DARĪTĀJI

Šī avīze ir par **D A R Ī T Ā J I E M.**
Pašlaik redzami ir tikai aisberga spicīte, un, es ticu – pārējie vēl tikai atklāsies!

Ieva Balode Ziemeļe

Rita Rozentāle

Barbara Freiberga

Marina Cinovska

Inese Belova

Ērika Korāte

Kristaps Fridrihsons

Edvards Vedzis

Atbalstītāji:

Ceļā uz saliedētību: starp ideāliem un ikdienu

Ginta Elksne, Inese Šūpule, Maija Krūmiņa

LU Humanitāro zinātņu fakultātes Filozofijas un socioloģijas institūta pētnieces

Sabiedrības saliedētība pēdējā desmitgadē kļuvusi par vienu no biežāk piesauktajiem jēdzieniem gan valsts politikas dokumentos, gan sabiedriskajās debatēs. Tā ir arī viena no tām vērtībām, kas aktualizējas krīžu un pārmaiņu laikā. Bet ko īsti tas nozīmē cilvēkiem ikdienas dzīvē – mūsu pagalmos, ielās, starp kaimiņiem? Kas padara sabiedrību stipru un noturīgu? Atbildes uz šiem jautājumiem jau vairāk nekā gadu meklējam vairākās kopienās: Rīgā Čiekurkalnā, Jaunliepājas apkaimē Liepājā un Gulbenes novadā.

Saliedēta sabiedrība nav vienkārši harmoniska – tā ir spēcīga, noturīga, ar augstu sociālās līdzdalības līmeni un spēju pārvarēt grūtības kopā. Rīgas Centrālās bibliotēkas Čiekurkalna un Jaunciema filiālbibliotēku vadītāja Aija Namavīra, jautāta, kādas asociācijas viņai saistās ar vārdiem “saliedēta sabiedrība”, ilgi nedomā: “Čiekurkalns!” Šī lakoniskā atbilde, iespējams, pasaka vairāk nekā gari teorētiski skaidrojumi – cilvēki saliedētību izjūt vietās, kur jūtas pieņemti, sadzirdēti un kur pastāv savstarpējs atbalsts.

Sociālajās zinātnēs šīs parādības bieži tiek aprakstītas, izmantojot sociālā kapitāla jēdzienu, kas kopienās nozīmē ne tikai draudzību vai izpalīdzību, bet arī savstarpēju uzticēšanos, kopīgus mērķus un spēju darboties kolektīvi. Ir pierādīts, ka kopienas ar augstu sociālo kapitālu ir veselīgākas, demokrātiskākas un noturīgākas. Tās spēj labāk pārvarēt ekonomiskās, politiskās vai ekoloģiskās krīzes. Taču sociālais kapitāls neveidojas pats no sevis – tas jāuztur un jāveido, īpaši laikmetā, kad pieaug atsvešinātība un individuālisms.

Šajā kontekstā lokālās kopienas iegūst būtisku nozīmi. Tās ir ne tikai ģeogrāfiskas teritorijas, bet arī sociāli un emocionāli ietilpīgas vienības. Kopiena nozīmē vidi, kur cilvēki var sastapties, iepazīties, sadarboties un veidot kopīgus projektus. Tieši šādās vietās dzimst uzticēšanās un solidaritāte. Un tieši šeit iespējams novērot, kā teorētiski jēdzieni – saliedētība vai sociālais kapitāls – kļūst par praktiskām realitātēm.

Lai izprastu šos procesus dzīvē, pētnieki arvien biežāk pievēršas vietējām apkaimēm un to iedzīvotāju attiecībām. Arī mūsu pētījums – plašāks darbs par saliedētību Latvijas sabiedrībā – ietver lauka pētījumus vairākās apkaimēs, kur jau vairāk nekā gadu varam vērot cilvēku ikdienas kopīgās aktivitātes, dokumentēt pārmaiņas un censties saprast, kā veidojas piederības sajūta.

Lauka darbs ļauj ieraudzīt, cik dažādas ir šīs norises. Vienā gadījumā tās var būt vēsturiski aktīvas iedzīvotāju biedrības, kas jau gadiem rūpējas par apkaimes identitāti un vides sakopšanu. Citviet tie ir jauni iedzīvotāji, kuri meklē iespējas iepazīt savus kaimiņus, rīko radošas darbnīcas vai piedalās talkās. Un reizēm saliedētības stāsti rodami tieši ikdienas attiecībās – brīdī, kad kāds palīdz atnest iepirkumu somu, pieskata bērnu vai vienkārši pasmailda garāmgājējam. Saliedētība atklājas arī ikdienišķos darbos. Astrīda no kādas daudzdzīvokļu mājas Čiekurkalnā to formulē ļoti konkrēti: “Es nevaru, cik viss ir slikti. Es ravēju dobes, un ravējot arī ar kaimiņiem varu izrunāties. Mana māja ir sakopta, un es pazīstu savus kaimiņus.” Uz svētkiem viņa katrā korpusā cenšas ielikt kādu ziedu vai dekorāciju, jo: “Man prieks, ja viņiem prieks.” Šīs mazās, ikdienišķās rīcības apliecina, ka pat viens cilvēks kopienas labā var izdarīt daudz.

Atskatoties uz aizvadīto gadu, gribam pateikt lielu paldies kopienām, kuras pētniekiem ļāva sekot savai iekšējai dzīvei un darbībai. Paldies visiem tiem, kuri piedalās dažādās aktivitātēs, rūpējas par telpām, dalās savās pārdomās un rod risinājumus reizēm sarežģītās situācijās. Jūsu pieredze, apkopota pētījuma rezultātos, grāmatās, video sižetos un atziņās, būs nozīmīgs pienesums arī plašākā kontekstā, jo tas palīdzēs darboties tiem, kuri šaubās. Savukārt tiem, kuri jau aktīvi darbojas, tā sniegs jaunas idejas un iedvesmu, kā mums visiem Latvijā dzīvot labāk, laimīgāk un arī saliedētāk.

Aktivitāšu veidošanas darbnīca Čiekurkalnā, 2025. gada 14. aprīlī. Foto: Kaspars Lielgalvis

Mainās cilvēki, mainās vide.

Ieva Balode Ziemeļe.

Pastāsti īsumā, kā tu kļuvi par Jaunliepājas entuziasti?

Mani sauc Ieva. Jau gadus 15 esmu jaunliepāniece. Jaunliepājā izveidojās mana ģimene un tagad te aug mani bērni. Profesionālajā vidē esmu masāžas studijas “m.scalenus” radītāja – ārstnieciskais masieris. Paralēli tam esmu iesaistījusies Latvijas Universitātes valsts pētījumu projektā “Sabiedrības saliedētības vektori”, kurā atbalstu Jaunliepājas entuziastus Jaunliepājas kultūrtelpas izveidē Teodora Breikša ielā 45.

Kā Tu pati sevi raksturotu?

Esmu azartiska un man patīk viss jaunais – nepieredzētas sajūtas vai izaicinājumi. Esmu sapņotāja, bet kā pašai šķiet, man piemīt loģiskā un kritiskā domāšana. Bieži vien iesaistos dažādās aktivitātēs, kuras kādam varētu šķist bezjēdzīgs laika patēriņš, bet man personīgi liela vērtība ir jebkurai darbībai, kas vairo cilvēka labbūtību un dzīves kvalitāti.

Zinu, ka Tu neesi dzimusi, augusi Liepājā. Kā šeit nokļuvi?

Esmu no Valmieras. Atbraucu mācīties toreizējā Liepājas Pedagoģijas akadēmijā (tagad – RTU Liepāja). Pēc akadēmijas strādāju Rīgā – projektēju virtuves un vannas istabas. Pēc atgriešanās Liepājā piedzima pirmā meita, un, tad sākās mana dzīve Jaunliepājā – iegādājāties šeit dzīvokli.

Noteikti Liepājā bija labi dzīves vietu piedāvājumi arī citās apkaimēs – kāpēc tieši Jaunliepājā?

Patiesībā, tajā mirklī mēs pat nemeklējām rajonu. Mēs vienkārši meklējām pirmskara vai staļinlaikā būvētu māju – tās pamatīgās ēkas. Jaunliepāja ir viena no apkaimēm, kur šādu ēku netrūkst. Lai gan dzīvojam Jaunliepājas sākumdaļā, blakus ir viss, kas “cilvēkam parastajam” ir vajadzīgs – veikali, tirgus, aptiekas, poliklīnikas, skola, parks, sabiedriskais transports utt. To, ka Jaunliepāja ir ideāla vieta ģimenēm ar bērniem, līdz galam sapratām vecākajai meitai uzsākot skolas gaitas. Bērnam ir lieliska un droša iespēja kļūt patstāvīgam – patstāvīgi pārvietojoties, ejot vai braucot uz skolu un pulciņiem.

Vai un kā pa šiem 20 gadiem Jaunliepāja ir mainījusies?

Pa šiem 20 gadiem, kopš es esmu Liepājā, Jaunliepāja ir mainījusies ļoti būtiski! Studiju laikā bieži nācās iet pār gaisa tiltu, gar staciju, Rīgas ielu. Atceros, ka noteikta izskata un reibuma cilvēki ķerrās kādus kokus vai metālus vilka. Ja pēc ballītes gājām mājās, tad tikai bariņā, jo bija gadījumi, kad meitenes cenšas ievilkt vārturēm. Paskatoties ar šodienas acīm – baisi. Prieks, ka tagad no šī “bubuļa” ir palikušas tikai ēnas. Jā, pēdējos padesmit gados Jaunliepāja ir krietni attīstījusies. Te atrodas savs policijas iecirknis, paplašinājušās Liepājas olimpiskā centra (LOC) struktūras, kas piesaista bērnus, jauniešus un pilsētas viesus. Ievēroju, ka uz Jaunliepāju pārceļas daudz vairāk ģimeņu ar bērniem, līdz ar to līdzsvarojošot tā saucamo “ķerru kontingentu”. Mainās cilvēki, mainās vide.

Kā sākās Tavs ceļš Jaunliepājas kultūras dzīves aktivizēšanas virzienā? Kāpēc Tu pievienojies, kas Tevi uzrunāja vai kas Tev varbūt pietrūka Jaunliepājas dzīvē?

Ja godīgi – tas sākās tīri personīgu iemeslu dēļ. Es ļoti vēlējos atvērt savu masiera privātpraksi Jaunliepājā pie Annas tirgus un intensīvi meklēju šādu iespēju. Meklējumos pamanīju, ka ir avīze “Jaunliepājas kultūra”, kurā ievietota anketa iedzīvotājiem. Anketu aizpildīju un pēc kāda laika tiku uzaicināta uz pirmo iedzīvotāju tikšanos Teodora Breikša ielā 45. Tur Linda Ulāne, pirmā pētījumu projekta “Sabiedrības saliedētības vektori” koordinatore Jaunliepājas apkaimē, pastāstīja, kas te īsti notiek. Projekta ietvaros ir dota telpa ideju realizācijai. Idejām, kas ir interesantas ne tikai man, bet arī citiem iedzīvotājiem. Idejas, kas varētu saliedēt apkaimes iedzīvotājus. Tā kā tuvojās Ziemassvētku laiks, nolēmu noorganizēt bezmaksas “Ziemassvētku dekoru meistarklases”. Meistarklases ideja bija kvalitatīvs un radošs laiks kopā visiem ģimenes locekļiem, izgatavojot kādu dekoru ar zemām izmaksām, bet ar lielu emocionālo pievienoto vērtību. Tā teikt, radot siltas ģimenes atmiņas. Tā kā līdz šim Jaunliepājā nekas tam līdzīgs vēl nebija noticis, par pasākumu jutos gandarīta.

Tātad Tu esi viens no cilvēkiem – darītājiem. Cilvēks, kam vajag kaut ko darīt, lai uzlabotu apkaimes vidi?

Jā, esmu gan liela runātāja, gan darītāja! Nevar tikai runāt un plānot – ir vienkārši jāsāk darīt! Cits jautājums, cik labi un kvalitatīvi tas izdodas, bet tikai darot var kas mainīties un pilnveidoties.

Ja mēs pasapņotu – kā Jaunliepāja varētu attīstīties, piemēram, pēc 10 gadiem? Kāda ir Tava vīzija, ko Tu gribētu?

Viena no manām karstākajām un varbūt arī utopiskākajām vēlmēm ir, ka Teodora Breikša ielas 45. nams būtu, piemēram, Jaunliepājas kultūras nams. Tā būtu vieta ikvienam – jauniešiem, senioriem, jaunajām māmiņām, domu biedru grupām, biedrībām un entuziastiem vai māksliniekiem, kuriem vajadzīga “vieta, kur izpausties”. Tāpat redzu, ka šeit būtu vieta mini info centram, jo, iebraucot Liepājā ar sabiedrisko transportu, virzienā līdz pilsētas centram nav neviena tūrisma informācijas biroja. Otra “karstā zona” – Raiņa parks. Gribētos, lai Raiņa parks tiek attīstīts un sakārtots. Runa iet ne tikai par bērnu laukumu. Tāpat kā Teodora Breikša ielas 45. namam, arī Raiņa parkam būtu jābūt vietai visiem. Būtu ideāli, ja tiktu papildināts ne tikai mazo ķiparu rotaļu laukums, bet iekārtota piemērota vide jauniešu ārtelpu sportam un izklaidei, ņemot vērā, ka blakus atrodas viena no Latvijas lielajām skolām, Liepājas Draudzīgā aicinājum vidusskola, un vairākas LOC struktūrvienības, kuras ikdienā apmeklē gandrīz 2000 bērnu un jauniešu. Būtu lieliski, ja nākotnē tiktu uzbūvēta kaut neliela skatuve, uz kuras varētu notikt dažādi pasākumi vai koncerti. Absolūta nepieciešamība ir brīvpiekļuves ūdens krāns ar iespēju parka apmeklētājiem lietot svaigu dzeramo ūdeni. Šo ideju biju iesniegusi Līdzdalības budžeta projektos, diemžēl neizdevās savākt vajadzīgo iedzīvotāju balsu skaitu, lai šis projekts tiktu īstenots. Šis un vēl daudz citu ideju varētu īstenoties tikai tad, ja mēs kļūtu atvērtāki un draudzīgāki. Jāsāk būtu ar savstarpēju iepazīšanos, vienlaikus attīstot kādu izdarāma mēroga ideju kopā. Tāda kā “kaimiņu būšanas” attīstīšana – saliedēšanās.

Ja pēkšņi kādam cilvēkam ienāk prātā doma – es ļoti labprāt gribētu sadraudzēties vai piedalīties kādas aktivitātes veidošanā, atbalstīšanā Jaunliepājā, kur viņam iet, ko meklēt?

Aicinu visus nākt uz Teodora Breikša ielas 45. namu, 2. stāvu, katru ceturtdienu 18:00. Tur es un citi Jaunliepājas entuziasti tiekamies, lai izrunātu idejas un turpmākās darbības to realizācijai. Es tiešām ļoti vēlētos, lai visi, kuriem klusībā ir kāda ideja par Jaunliepājas apkaimes uzlabošanu, kādas aktivitātes radīšanu vai vienkārši ir vēlme pabūt kopā draudzīgā gaisotnē, agrāk vai vēlāk atnāktu un piebiedrotos! Entuziastu grupa, veidojot vai atbalstot dažādas iniciatīvas, dabiski nonāca līdz kopīgam lēmumam – dibināt biedrību. Tā tika nodibināta biedrība “JaunLiepāja” un es kļuva par tās valdes priekšsēdētāju.

Ko vari teikt cilvēkiem, kuri skatās uz Jaunliepāju kā savu iespējamo nākotnes dzīvesvietu?

Varu teikt – Jaunliepāja ir forša vieta! Šī ir apkaime, kas turpina attīstīties. Šeit ir daudz kā tāda, kā nav nevienā citā Liepājas apkaimē. Jaunliepājā atrodas STEAM centrs, Dabas māja, Liepājas sporta spēļu skola, Kompleksā sporta skola un vairākums LOC struktūru, kā arī Liepājā vienīgais SPA centrs. Tieši Jaunliepājā darbojas visforšākie, radošākie un atraktīvākie uzņēmēji – “Street Burgers”, “E.V. Vintage place BARBER SHOP”, Ivetas Matesas keramikas darbnīca – veikals, “PhotoSpot radošā studija” u.c. Tikai pie mums Jaunliepājā ir vecākais un joprojām aktīvi strādājošais fitnesa un bodybuilding klubs Latvijā – Māra Šveiduka ģimenes uzņēmums “GYM LACPLESIS”. Tieši Jaunliepājā rosīgi darbojas apkaimes zemnieku un mājražotāju “JaunLiepājas vakara tirdziņš”. Mums ir ne tikai zaļā oāze Raiņa parks, bet pat sava sala – Zirgu sala. Un vēl mums pieder vēsture, kas saglabājusies gan ēkās, gan ielu bruģī. Jā, Jaunliepāja ir dzīvošanai draudzīga un jauka vieta, un es ceru, ka arī kultūrdzīve šeit kļūs arvien daudzveidīgāka un interesantāka, dēļ kā esmu iesaistījusies jaunas biedrības “JaunLiepāja” dibināšanā un darbībā.

Kāds būtu Tavs novēlējums liepājniekiem, Jaunliepājas apkaimes iedzīvotājiem?

Novēlu līdzcilvēkiem kļūt atvērtākiem un aktīvākiem. Nekautrēties izteikt savas domas, idejas un sapņus. Ja nu ir potenciāls realizācijai, jo tā domā vēl vismaz desmit cilvēki? Novēlu domāt, plānot un darīt kopā!

JaunLiepāja jauniešu acīm – pankūkas vai murāļi?

Vai kāds zina, ko jaunieši patiesībā grib? Mēs, pieaugušie – noteikti ne!
Jaunliepājas kultūra sapulcēs spriedām - vai jaunieši grib cept pankūkas, dzert tēju, runāt par dzīvi vai uzspridzināt TikToku ar stāstiem par Linoleja fabriku?
Vienojāmiies – jautāsim pašiem jauniešiem.

Tā nu paralēli iedzīvotāju forumam “Radi savu JaunLiepāju” un otram “Jaunliepājas kultūras” avīzes numuram, sāku nelielu, bet ļoti vērtīgu izpēti par to, ko paši jaunieši domā un kā viņi ikdienā jūtās šajā apkaimē.

Cerībā uz atklāsmēm, jauniešiem tika piedāvātas trīs aktivitātes - anonīma aptauja 7.-12. klašu skolēniem par brīvā laika pavadīšanas ieradumiem Jaunliepājas apkaimē, un, aicinājums veidot TikTok storiņus vai zīmējumus par iemīļotām vietām Jaunliepājā.

Izrādās, lielākā daļa jauniešu brīvo laiku Jaunliepājā nemaz nepavada. Ja nav treniņa LOC – te nav ko darīt! Rodas jautājums – kāpēc tā?
Kad vaicāju: “Kur Tu vestu draugu, kurš nekad nav bijis Jaunliepājā?” Jau atkal populārākā atbilde bija LOC. Tikai daži jaunieši draugus vestu uz Zirgu salu, Raiņa parku. Kāds pat atzina: “Jaunliepājā nekā interesanta nav”

Ar brīvā laika pavadīšanu savīgā gaisā, Jaunliepājā viss vēl ciešami – Raiņa parks un Zirgu sala tiek pieminēti kā vietas, kur var ko pasākt. BET - Raiņa parkā vajag vairāk soliņu, kaut nelielu skeitošanai piemērotu laukumu, un vispār – kāpēc tur vēl nav jauniešiem atbilstošu vingrošanas rīku?

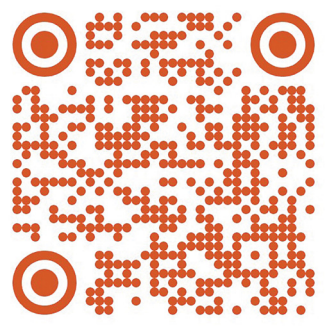
Bet vai jaunieši ir apmierināti ar kultūtas dzīvi JaunLiepājā? Nē, jaunieši nav diezko apmierināti. Jauniešiem pietrūkst kultūrs pasākumi un vienkārši vieta kur būt, kopā pavadot brīvo laiku. Daži min, ka nav dzirdējuši ka vispār kādi pasākumi notiktu Jaunliepājā.

Lielākā daļa aptaujāto būtu stāvā sajūsmā, ja uz kādas sienas būtu krāšņs murālis. Un, ne kaut kādi ķēpājumi, bet krāsains, jēgpilns un aktuāls.

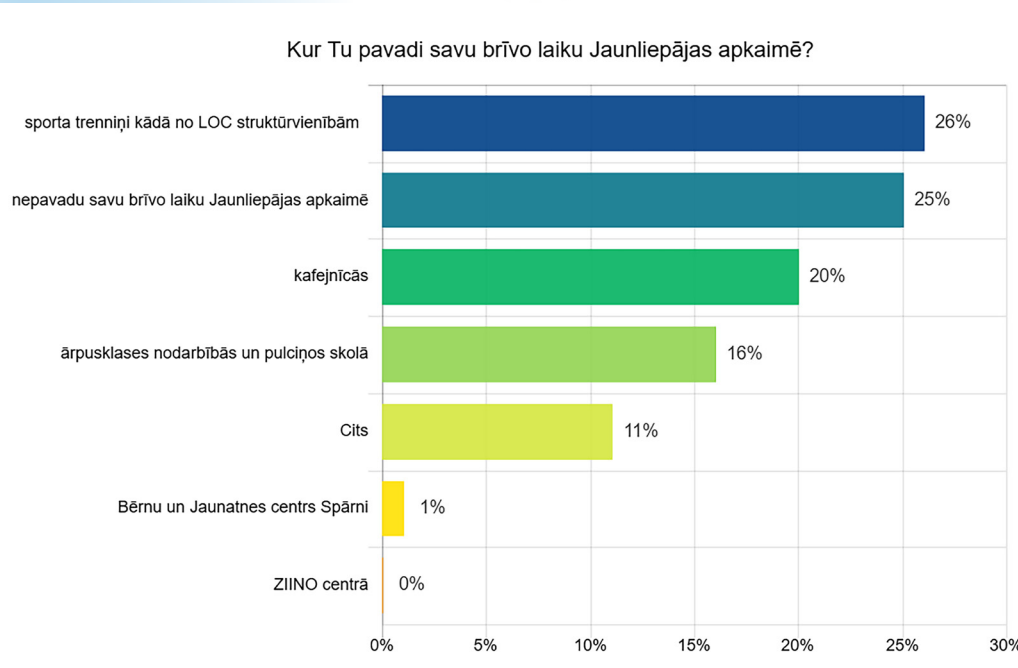
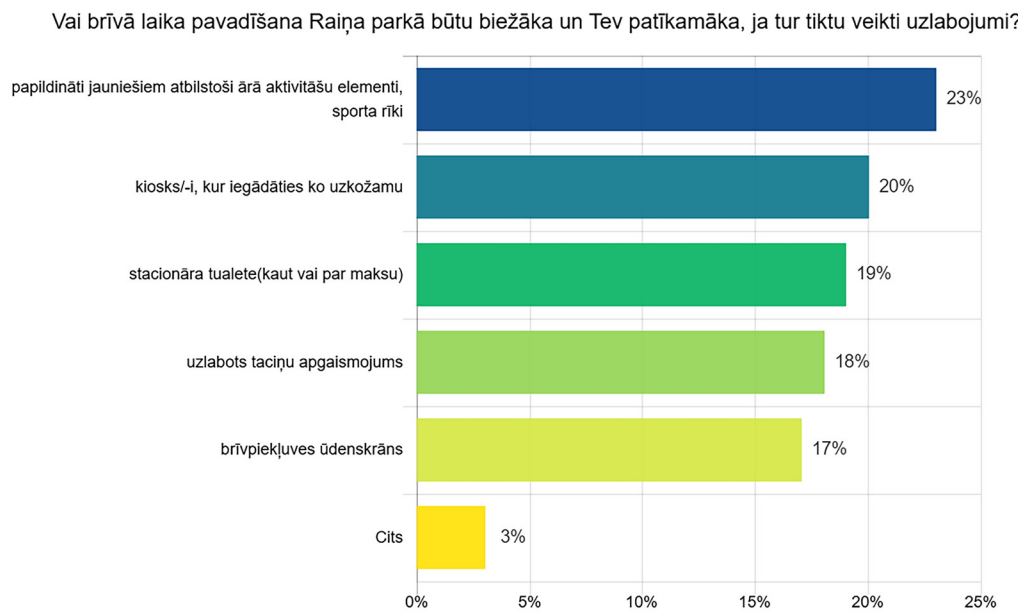
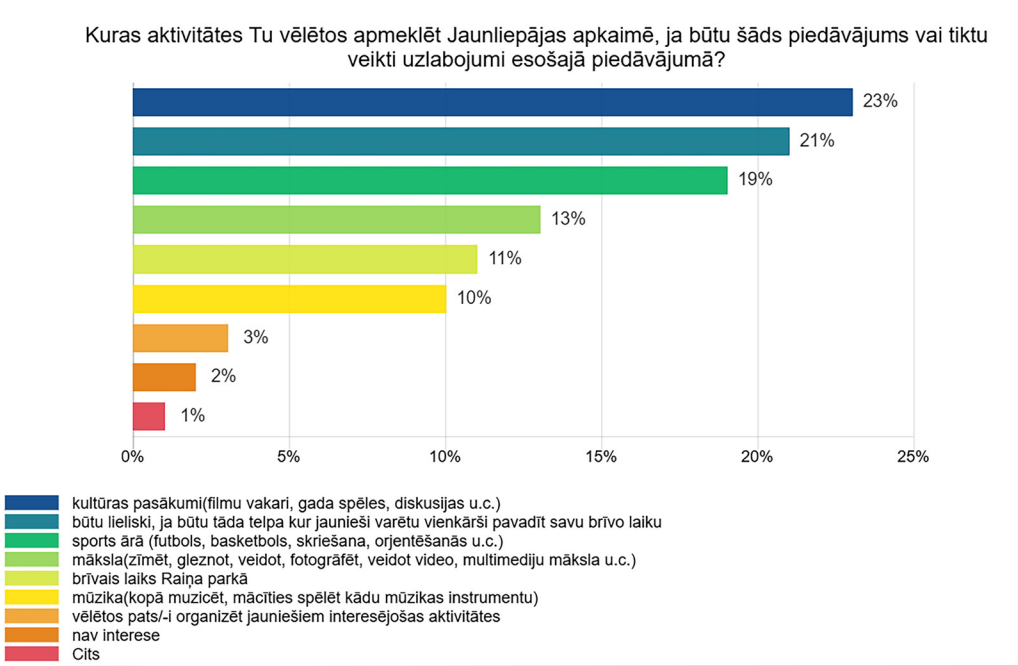
Kad runa ir par neomulīgām vietām Jaunliepājā - autoosta/ stacija izceļas. Daudzi jaunieši atzina, ka tur nav patīkami vai pat bailīgi. Nepatīkamāko ielu top sarakstā ir Rīgas, Baseina, 1905. gada un Jelgavas iela. Vēl - “aiz Topiņa vienmēr kaut kādi dīvaiņi staigā” – klasika. Mūsu Annas tirgus laukums, kurš ir turpat pie policijas, jauniešiem šķiet nepatīkams un baiss? Gandrīz katrā atbildē, jaunieši pieminēja, ka ielās un Raiņa parkā trūkst apgaismojuma. Tas gan vairāk rudens, ziemas vakaros.

Tomēr – vēlme darboties IR. Piecpadsmit jaunieši atzina, ka būtu priecīgi piedalīties kultūras dzīves radīšanā, tikai – kur to darīt?

Tātad, mīļie vecāki un vecvecāki – jūsu bērni nav vienaldzīgi. Viņi vienkārši gaida īsto brīdi, īsto vietu un kādu, kurš uzklausa.

Aicinām turpināt piedalīties aptaujā un TikTok publicēt foršākās vai tieši pretēji baisākās vietas Jaunliepājā.
FB Jaunliepajas kultura
FB Labi dzīvot Jaunliepājā
TikTok jaunliepajaskutura

Liepāja. Miers. Saliedētība.

Rita Rozentāle.

Pastāsti par sevi un Tavu saistību ar Jaunliepāju.

Manas attiecības ar Jaunliepāju sākās pagājušajā gadsimtā. Esmu dzimusi Liepājā. Pēc laika vecāki izdomāja pārcelties ārpus Liepājas. Pēc 8. klases atgriezās, lai mācītos Liepājas lietišķās mākslas vidusskolā, un, man tika noīrētas istabiņas Jaunliepājā. Pirmā no tām bija pie Ziberttantes tepat tuvumā (toreiz tā bija Komunāru iela 35, tagad – Teodora Breikša iela 35). Interesanti, ka no mājas tagad palikusi vien puse! Pēc Liepājas lietišķās mākslas vidusskolas pabeigšanas sāku strādāt Liepājas Autobusu parkā. Reiz nācās izgatavot milzīgu plakātu – 5x3 metri. Partijas sekretāram mans darbs ļoti patika. Gadu vēlāk es precējos, un uz kāzām man piešķīra dzīvokli. Man, jaunai meitenei! Dzīvoklītis atradās Raiņa ielā 31. Tas bija interesants laiks.

Kā Jaunliepāja pa šiem gadiem ir mainījusies?

Ir ļoti daudz kas mainījies. Piemēram, agrāk pa Raiņa ielu kursēja tramvajs. Dzīve šeit bija aktīva, cilvēku daudz, darbojās rosīgs tirgus. Tagadējā veikala “Top” vietā bija skārņi, kur varēja nopirkt praktiski visu lauku produkciju. Par daudzām inovatīvām izmaiņām un sakoptiem īpašumiem mums tikai jāpriecājas, bet ir ļoti daudz izmaiņu, kas skumdina. Ir lietas, kas attīstās, bet ir lietas, kas aizgājušas uz neatgriešanos, vai palēnām tiek aizmirstas.

Kā Tu nonāci Jaunliepājas entuziastu pulkā?

Ieraudzīju informāciju, ka pētījuma projekta “Sabiedrības saliedētības vektori” ietvaros uz tikšanos tiek aicināti seniori, un atnācu. Jaunliepājā man nebija savas domubiedru grupas, tāpēc arī iesaistījos. Gribētos teikt, ka pieradu pie tiem cilvēkiem, kam nav vienalga.

Par Tavu iniciatīvu – Tautu draudzības dārzs ar soliņiem, kas ir realizēts Raiņa parkā. Pastāsti, kā Tev tā ideja radās?

Ideja ir jau gadiem sena. Ja skatāmies atpakaļ, tās vēsture ir kopš 1. vidusskolā (tagadējā Liepājas Valts ģimnāzijā) radās Liepājas nevalstisko organizāciju atbalsta centrs. Šeit tikās dažādas biedrības – arī mazākumtautību biedrības, un arī es pārstāvu vienu no tām. Ienāca prātā, ka mums vajag kādu kopēju, vienojošu vietu, bet nebija resursu, lai to realizētu. Sabiedrības integrācijas centrā tika izsludināts mazākumtautību nevalstisko organizāciju(NVO) konkurss. Sadarbojoties ar Kurzemes NVO centru, šo ideju likām galdā. Lieliski, ka Kurzemes NVO centrs to atbalstīja, uzņemoties uz sevi rūpes par dokumentu sakārtošanu.

Lūdzu, nosauc visas šajā projektā iesaistītās biedrības.

Tautu draudzības dārzu veido astoņi soliņi – septiņi mazākumtautību un viens latviešu. Poļu biedrība, kura ir šīs iniciatīvas autore un galvenā realizētāja; ar mums kopā ir multinacionālais kultūras centrs “Unisons”, lietuviešu biedrība “Rūta”, Liepājas ebreju draudze, Liepājas vācu biedrība, ukraiņu biedrība “Svitanok”, divas Baltkrievu biedrības – “Mara” un “Pauļinka” (ar vienu kopīgu soliņu). Latviešu soliņš ir Liepājas Mūzikas, mākslas, dizaina vidusskolas(LMMDV) soliņš. Audzēkņiem tika dots radošais uzdevums izveidot soliņu maketus. Izvēlējamies Roberta Čirkša maketu “Vējš”.

“Te man gribētos teikt tā: tie pozitīvi ķertie cilvēki, ir kā ugunskura pagales, kurās ir dzirkstele. Viņi palaiž gaisā to ideju, un tad visi sanāk kopā un dara kopā!”

Ir brīnišķīgi, ka jaunieši tiek iesaistīti šādā sociāli saliedējošā aktivitātē, un ka tā viņi gūst lielāku izpratni par sabiedrības dažādību.

Tieši tā tas arī bija. Iepriekš jauniešiem nebija saskare ar mazākumtautību biedrībām, bet pusgada noslēguma skatē varēja vērot, ka tas bijis interesanti viņiem pašiem. Katrs jaunietis prezentēja savu redzējumu sola maketa formātā par tēmām mazākumtautības un saliedētība. Ticu, ka šo jauniešu izpratne par mazākumtautībām un sabiedrības dažādību ir paplašinājusies.

Tā ir sava veida saliedēšanās – sākumā varbūt tiešām mazākumtautībām, kur iet un būt kopā, bet patiesībā ikvienam.

Jā, tas tā arī domāts, un, tāpēc mēs radījām tādu vietu – kura ir tāds kā jaunas kultūrvietas aizsākums Jaunliepājā. Neapzināti ir sanācis tā, ka šis projekts ir realizēts manā sirdij tuvā vietā – Raiņa parkā pie lieliskās puķu dobes. Ja dosieties uz Raiņa parku no Dzelzceļnieku ielas puses, priekšā jūs sagaidīs košā puķu dobe un jaunie ozolkoka soli, uz kuru atzveltnēm ir vārdi: Liepāja, Miers, Saliedētība. Ir sākusies vasara – varbūt varam tur satikties?!

Realizējot projektus, kāda ir Tava sajūta – vai cilvēkiem apvienojoties grupā, ideju iespējams īstenot veiksmīgāk, vai vienkārši vajag pašam iet un caursist visu pretestību? Vai cilvēkiem ir vispār vajadzīga kopā būšana, komunikācija, pasākumi? Kas glābj sabiedrību?

Pirmkārt, līderis. Tas ir kā karognesējs. Un tam darītājam, savukārt, ir vajadzīgi cilvēki, kuri nāk ar viņu kopā. Tur nevar iztikt viens bez otra. Piemēram poļu biedrībā kurā es darbojos, es nevaru lūgt savām kundzēm, kurām ir 80 vai pat 90, ģenerēt idejas. Esmu pateicīga, ka viņas dzied ansablī un atbalsta visas dullās idejas. Manas sirds pateicība mūsu cilvēkiem! Man liekas, ka pirmā ideja par jebko rodas kāda galvā. Tad vai nu viņš saņem savu līdzgaitnieku, domubiedru atbalstu vai nē. Tas notiek jebkurā mērogā – vienalga, entuziastu pulciņā, biedrībā, vai visas pilsētas mērogā. Saliedēt cilvēkus nav grūti, ja ar viņiem sarunājas saturīgi, sirds valodā. Ar cilvēkiem var runāt dažādi, bet uz tukšu plāpāšanu otrreiz neviens neatnāks. Pati bieži apmeklēju klasiskās mūzikas koncertus tāpēc, ka mūzika vēl skan sirds valodā. Teātrī ne vienmēr tā notiek. Mēs nevaram likt mīlēt visiem visus, bet aicināt pieņemt, ka tas citādāka, atšķirīgais ir tiesīgs būt. Aicināt apjaust, ka tas likais koks te drīkst augt un tie nesmukie krūmi arī te ir iederīgi!

Kāds būtu Tavs ceļamaizes vēlējums Jaunliepājai un Liepājai?

Te man gribētos teikt tā: tie pozitīvi ķertie cilvēki, ir kā ugunskura pagales, kurās ir dzirkstele. Viņi palaiž gaisā to ideju, un tad visi sanāk kopā un dara kopā! Piemēram, ja kāds tā skaļāk publiski pajautātu – kāpēc Annas tirgus laukumā nav neviena paša soliņa kur apsēties? To tikai šķērso, neapstājas, bet varbūt šeit vajag simbolisku pieturu uztaisīt? Mums pašiem vairāk jāpaskatās pa perimetru, un, tad jau var vairāk ieraudzīt, kas kopīgi uzlabojams. Ja Tev rodas doma, tad ej un izstāsti to kādam! Dari zināmu savu domu – dari zināmu savu labo gribu. Iespējams, Tu nevari viens to izdarīt, bet kopā daudz ir paveicams. Lai mums visiem kopā izdodas!

Par apkaimes spēku, bruģakmeņiem un sarunām no sirds.

“Radi savu JaunLiepāju”

Rita Rozentāle

Man gribējās ko pamainīt. Ne gluži revolūciju, bet mazus, dzīvus impulsus - JaunLiepājā. Pateicoties Liepāja 2027 programmai “Kaimiņu būšana”, sanāca ne tikai mācīties, bet arī darīt. Uzrakstīju projektu “Radi savu JaunLiepāju” - ar uzsvaru uz “Jaun”, kā apliecinājumu, ka šeit top kaut kas jauns! Uzrunājām iedzīvotājus, lai saprastu viņu vēlmes un gatavību iesaistīties - radīt savu JaunLiepāju. 31. maijs kļuva par dienu, kas paliks uz visiem laikiem Jaunliepājas stāstā, un, varbūt pat kļūs par tradīciju?! Mēs aicinājām cilvēkus satikties. Vienkārši - bez milzīga reklāmas trokšņa.

Ar sarunām, skrejlapām un smaidiem. Atbildot, visi teica “JĀ”! Ar iedvesmas stāstiem un pieredzi dalījās - biedrība “SenDurbe”, biedrības “Čiekurkalna attīstības biedrība” viena no dibinātājām, pārstāvis no valsts pētījuma projekta “Sabiedrības saliedētības vektori” un citi aktīvie cilvēki. Bija sarunas, smieklī, kafija, apkaimes kartēšana, stāsts par Jaunliepāju jauniešu acīm, Ideju lāde, Kaimiņu birža un pat bruģakmens no Rīgas ielas, ko nodevām no rokas rokā - simboliski, bet tik ļoti pa istam.

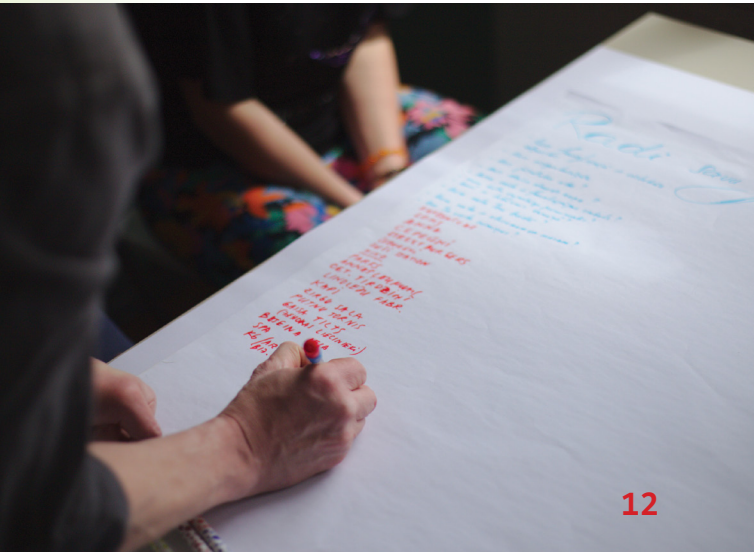

Ritas recepte
Ja gribi ko mainīt, sāc ar sarunu:

- *ar bruģakmeni,
- *ar sevi,
- *ar kaimiņu,
- *ar domubiedru grupu,
- *ar sabiedrību,

un pasaule Tev atbildēs!

Katra saruna ir sākums. Apkaimes kartēšanas rezultāti bija praktisks sapņu saraksts - sakoptāks stacijas rajons, dzīvīgāks Raiņa parks, simbols Annas tirgum, tūrisma maršruts pa JaunLiepāju. Visbūtiskākais - cilvēki atgriezās, lai piedalītos iknedēļas sapulcēs un turpinātu mijiedarboties, lai praktiski realizētu pašu radīto sapņu sarakstu. Tas ir lielākais kompliments, kādu šādā lietā var saņemt - tātad ir jēga DARĪT! KOPĀ!

No dizaina līdz dobēm, no kultūrpolitikas līdz kopienai.

Barbara Freiberga.

Pāris teikumos pastāsti par sevi.

Es esmu Barbara. Pirms četriem gadiem pirmoreiz atbraucu uz Liepāju – toreiz tikai ar čemodānu un sajūtu, ka man šeit varētu patikt. Tagad man ir skaidrs, ka esmu Liepājā uz palikšanu. Esmu nodibinājusi biedrību “Liepājas rezidenču un kultūras centrs”. Vadu “Barbara Freiberga Design Studio”. Sadarbībā ar apgaismojuma salonu “DECOLight”, Liepājā ir tapusi vēl viena dizaina studija. Aktīvi darbojos arī kultūrpolitikas laukā. Paralēli darbam Liepājā joprojām strādāju ar Latvijas Dizaineru savienību, esmu dibinājusi Latvijas Radošo rezidenču apvienību, darbojos kā eksperte vairākās Kultūras ministrijas nacionālajās padomēs, esmu bijusi arī viena no valsts dizaina stratēģijas līdzautoriem.

Kā radās doma pārcelties uz Liepāju?

Tā bija sajūta. Esmu interjera dizainere, un bieži, strādājot citās vietās, sev vaicāju – vai es šeit varētu dzīvot? Atbilde parasti bija “uz nedēļu, uz mēnesi”. Bet Liepāja bija pirmā vieta, kur atbilde bija – jā, es gribētu šeit palikt pavisam. Šī sajūta bija tik skaidra, ka divu gadu laikā es visu sakārtoju, lai tā arī notiktu.

Tu teici, ka aktīvi iesaisties kultūrpolitikā. Ko tas Tev nozīmē?

Tas nozīmē iespēju kā domātājam un ekspertam ietekmēt jautājumus par dizainu, izglītību, kultūru kopumā. Es darbojos Kultūras ministrijas izveidotajā Dizaina padomē, kur kopā ar kolēģiem izstrādājam Latvijas dizaina stratēģiju laika periodam līdz 2027. gadam. Esmu Kultūrizglītības padomes priekšsēdētāja, darbojos Latvijas Nacionālajā kultūras padomē un vēl vairākās citās. Man svarīgi ir parādīt, ka dizains nav tikai vizuāls skaistums, bet domāšanas veids, kas palīdz risināt ikdienas problēmas – sākot ar to, kā komunicējam ar klientu, līdz tam, kā veidojam pilsētvidi.

Kas Tevi piesaistīja Jaunliepājā?

Jaunliepāja bija pirmā vieta, kur nonācu, kad atbraucu uz Liepāju. Gāju no autoostas līdz centram un iemīlējos – katrā mājā, katrā detaļā. Tajā, ko daudzi uzskata par nolietotu vai neglītu, es redzēju stāstus, arhitektūru, potenciālu. Kopš tā laika man ir palikusi sajūta, ka Jaunliepājā jāatgriežas. Šobrīd tur top arī daļa no manis iecerētās mākslinieku rezidences Re!Liepāja. Viss vēl ir procesā, tomēr daži no rezidenču pasākumiem noteikti varētu notikt arī Teodora Breikša ielas Kultūras centrā.

Kas isti būs mākslinieku rezidence?

Tā ir vieta, kur mākslinieki no citām pilsētām vai valstīm dzīvo, strādā un tiekas ar vietējo kopienu. Rezidencē viņi rada darbus, bet arī organizē pasākumus, izstādes, darbnīcas. Tas ir dzīvs dialogs starp radošumu un sabiedrību, starp dažādām pieredzēm un idejām. Liepāja un tieši Jaunliepāja man šķiet ideāla vide šādai kopradei.

“Jaunliepājas uzņēmēji ir kā mazi vulkāni, kas pamazām savienojas un veido jaunu Jaunliepājas karti.”

Vai šobrīd Jaunliepājā notiek kādi projekti, kuros esi iesaistīta?

Pēdējā pusgada laikā Jaunliepājā tapuši vairāki notikumi, kuru tapšanā esmu bijusi klāt. “Kaimiņu Talka” apvienoja cilvēkus, kuriem Liepāja ir sirdi – neviens neraudzījās uz politisko piederību, mēs vienkārši darbojamies kopā.

“STĀDĀMsvētkos” dalījāmies ar stādiem – kas vienam saaudzis par daudz, citam tagad aug dobē par prieku. Jaunliepājas apkaimes iedzīvotāju forumā “Radi savu JaunLiepāju” spriedām par nākotni, kopā radījām Jaunliepājas karti un dziedājām kā vienots kaimiņu koris. Mums izdevās arī “JaunLiepājas uzņēmēju brokastis” – satikās tie, kuri sajūt piederību pie apkaimes. Mēs visi esam liepājnieki! Bet katra bērnība ir pagājusi citā apkaimē. Un daudziem tā saistās vai nu ar Raiņa parku, vai ceļu uz 5. vidusskolu – par to saglabājušās neizdzēšamas atmiņas, kas mūs ciešāk piesaista tieši šai apkaimē un liek šo vietu iedegties vēl vairāk!

Cik svarīga Tev ir kopienas sajūta?

Ļoti. Tieši tāpēc man šķiet, ka Jaunliepājai nepieciešama biedrība. Tā ir vieta, kur cilvēki var dalīties gan idejās, gan grūtībās. Neformāla, bet spēcīga platforma, kas dod iespēju augt. Mēs visi esam liepājnieki, bet daudzi no mums nāk tieši no Jaunliepājas, un bērnības atmiņas vai arī mūsu bērnu ceļš uz skolu cieši saista ar šo vietu.

Kā Tu izjūti sabiedrības attieksmi pret Jaunliepāju?

Kad pirmoreiz vēlējos īrēt dzīvokli, man teica – tikai ne Jaunliepājā! Bet ejot pa Rīgas ielu, es redzēju pavisam ko citu. Jā, kontrasti ir – no skaisti atjaunotas mājas līdz aizmirstam šķūnītim, bet tajā ir dzīva, īsta sajūta. Šobrīd Jaunliepājā parādās vairākas aktīvas vietas – Rakstnieku savienības Liepājas nodaļa, Kristīnes Tīdas photospots, sporta klubs Lāčplēsis, Liepājas Brīvprātīgo Ugunsdzēsēju biedrība, Teodora Breikša ielas kopienas iniciatīvas. Rīgas iela ir kļuvusi aicinošāka, kopš tur ir ienācis “EV Vintage Place Barbershops” un skaistā Ivetas Matesas keramikas darbnīca. Tie ir kā mazi vulkāni, kas pamazām savienojas un veido jaunu Jaunliepājas karti.

Kā cilvēki Liepājā reagē uz Tavu darbošanos?

Daži mani sauc par spridzekli, citi par neoficiālu Liepājas vēstnieci. Bet patiesībā es vienkārši ļoti mīlu šo pilsētu un vēlos tai sniegt pretī, ko viņa jau ir man devusi. Man ir svarīgi, lai cilvēki šeit jūtas piederīgi, dzirdēti un iedrošināti. Jo mēs katrs varam būt pārmaiņu aizsācējs.

Ko Tu novēlētu Jaunliepājai un Liepājai kopumā?

Mans novēlējums Liepājai un Jaunliepājai – turpināt kustēties. Mainīties. Mainīties uz augšu. Jo tieši šīs izmaiņas ļauj mums radīt vidi, kurā mēs paši gribam dzīvot. Un kur varam ar pārliecību aicināt arī citus – nāc, te ir labi!

Kad zupa vārās un sirds silst - JaunLiepājas Lielā Kaimiņu Talka

2025.gada 26. aprīlis.

Vējš šiverē pa Liepājas ielām, mākoņi lēni slid pāri mājām, bet pavasara saule vēl tikai iesildās. JaunLiepāja mostas! Šoreiz ne ar modinātāju un kafijas smaržu, bet ar vēlmi darīt, satikties un būt kopā. Tā dzima Lielā Kaimiņu Talka!

Ideja bija vienkārša un skaista - sakopt ne tikai vidi, bet arī attiecības starp cilvēkiem. Tā teikt – nomazgāsi logus un, kas zina, varbūt arī attiecības ar kaimiņu kļūs skaidrākas. Talka sākās katram savā stūrītī – citam pagalmā, citam pie fasādes logiem. Neravēta dobe vai ūdeni neredzējis logs, pēkšņi kļuva par rosības centru. Īstā kustība sākās tad, kad Māris Šveiduks ar savu “Lāčplēša” komandu, kā talcinieku dzinējspēks, nāca ar devīzi: “Sakop savu īpašumu un palīdzi kaimiņam!” nomazgājot ne tikai savus, bet arī kaimiņu logus! Pievienojās Edvards Vedzis no “EV Vintage Barbershop”, Kristaps Fridrihsons no “Street Burgers”, keramiķe Iveta Matesa, Baiba no “BeastDesign”, Krisīne no “PhotoSpot”, Māris no “Metālmeistars”, Mārcis Veits, Oskars Dombrovskis, Linda Zulmane, Dace Bluķe, LOC sportiskie kaimiņi un Amrita Hotel viesmīlīgie ļaudis. Un, protams, mūsu JaunLiepājas Kultūra komanda – darītāji un kopā saucēji – Barbara, Ieva, Rita, Inese un Diāna.

Labi padarīts darbs ir jānosvin!
Mūs uzņēma plašais un viesmīlīgais Liepājas Brīvprātīgo Ugunsdzēsēju biedrības pagalmi!
Kamēr vieni vēl citīgi vāca pēdējos gruzus, citi jau vārīja gardu zupu, kas smaržoja pēc dārzeņiem, sadarbības un ļoti labas kompānijas. Dažiem tā garšoja tik ļoti, ka tika ierosināts – varbūt talku rīkot katru sestdienu?

Un, ja ir zupa, tad noteikti ir arī dejas! Liepāja Social Dance sarīkoja mums kaimiņu bachata meistarības!

Ko paveicām? Logi tīri, fasādes sakoptas, pagalmi priecīgi un, pats galvenais – kaimiņi satikušies, aprunājušies un sasmaidījušies. Tas viss – vienas dienas laikā.
Mazs darbs, liela jēga!
Viss tika iemūžināts Argota Pakalna un Kurzemes Televīzijas kameras acīs, jo ir lietas, ko vienkārši vajag redzēt, ne tikai dzirdēt.

Ja kāds vēl domā – vai ir vērts piedalīties?
Pajautā jebkuram kurš bija tur – JaunLiepājas pirmajā Kaimiņu Talkā!

Barbara Freiberga
ReLiepāja valdes locekle
JaunLiepājas kultūra koordinators

Liepājas čabulīši

Marina Cinovska.

Pastāsti nedaudz par savi.

Mani sauc Marina. Esmu divu bērnu mamma, kurai patīk darboties ar bērniem, rokdarbi, radošums, ceļojumi un grāmatu lasīšana. Strādāju pašvaldības iestādē.

Tu esi Jaunliepājniece?

Nē, bet Jaunliepājā dzīvoju jau gandrīz 10 gadus.

Kā Jaunliepāja izskatījās tad, kad ieradies šeit dzīvot, un vai pa šo laiku ir kas būtiski mainījies?

Jaunliepāja ir ļoti attīstījusies pa šo laiku, arī cilvēki ir mainījušies. Kad pārcēlos uz Jaunliepāju, biju pārsteigta par reibinošu vielu iespaidotiem cilvēkiem, kuri te staigāja. Kontingents nebija ģimenēm draudzīgs, arī man kaimiņos tādi dzīvoja. Taču ar laiku tie cilvēki vai nu ir pazuduši vai pārvākušies. Jaunliepāja kļuvusi mājīgāka, attīstītāka, uzcelta manēža, izveidots ZIIC, reizi nedēļā notiek Jaunliepājas vakara tirdziņš. Ziemassvētkos Annas laukumā beidzot parādījās arī svētku egle! Man prieks, ka rajons pamazām atkopjas un uzplaukst.

Kā Tu nonāci Jaunliepājas entuziastu pulkā?

Aizpildīju Jaunliepājas iedzīvotāju aptauju, kas tika publicēta Facebook. Pēc kāda laika tiku uzaicināta uz kopsapulci, kur spriedām par Jaunliepājas kultūras attīstības iespējām. Pateicoties tā brīža pētījumprojekta “Sabiedrības saliedētības vektori” Jaunliepājas apkaimes koordinatorei Lindai Ulānei, man radās motivācija iesaistīties šajā aktivitātē.

Jau kādu laiku Tu Jaunliepājā organizē bezmaksas bēbišu rītus “Liepājas čabulīši” jaunajām māmiņām un mazulišiem. Lūdzu pastāsti vairāk.

Es teiktu, ka tas ir izklaidējoša rakstura māmiņu klubs, kur vecāki ar mazuļiem var atnākt iepazīties, iegūt jaunus draugus. Kopā paspēlēties, iemācīties draudzēties un komunicēt savā starpā. Mammās var atrast sev domu biedrus, atbalstošās personas un saņemt speciālistu konsultācijas dažādos jautājumos, kas ir saistīti ar bērnu audzināšanu un attīstību. Pagaidām “Liepājas čabulīši” darbojas tikai sestdienā no 10:00 līdz 12:00 vienu reizi mēnesī, taču jācer, ka man šajā procesā pievienosies vēl kāda aktīva māmiņa, un tad šīs tikšanās varētu rīkot divas reizes mēnesī.

Kas bija grūtākais un varbūt pārsteidza šādas aktivitātes organizēšanā?

Grūtākais bija morāli saņemties pamēģināt kaut ko jaunu. Man vajadzēja šo brīnišķīgo motivāciju – “Nekļūdās tas, kurš neko nedara, pamēģini tomēr, Tev viss izdosies!” Pirmajai tikšanas reizei visu inventāru nesu no mājām – pledus, paklāju, attīstošās rotaļlietas. Projekta koordinatore piesaistīja speciālisti – montesori pedagogu, kurš novadīja pirmo nodarbību. Pasākumā bijām divas māmiņas – es un mana draudzene. Vilšanās gluži nebija, bet domāju, ka reklāma sociālajos tīklos nebija nostrādājusi. Par pirmo pasākumu sociālajos tīklos ievietoju pārskatu – uz nākamo pasākumu interese bija daudz lielāka. Turpmākos bēbišu rītus organizēju līdzīgi – meklēju dažādu profilu speciālistus, kas strādā ar bērniem, ar domu, lai mammām tas būtu aktuāli. Vairāk par visu mani pārsteidza speciālistu atsaucība – neviens uzrunātais neatteica un joprojām labprāt iesaistās mūsu iniciatīvā. Dažas mammās un tēti ar mazulišiem nāk regulāri, bet kopumā apmeklētāju skaits ir mainīgs – no 3 līdz 6 mazajiem.

Ģimenes kuras apmeklē Tavus rīkotos mazulišu rītus nāk no Jaunliepājas vai citām apkaimēm arī?

Bija plānots organizēt šādus pasākumus tieši Jaunliepājas ģimenēm, bet informācija izplatījās pa visu Liepāju un vecāki ar mazulišiem nāk arī no citurienes.

Kā Tev, pēc nu jau vairākiem notikušiem bēbišu rītiem, šķiet, cik daudz Liepājas un Jaunliepājas vecāku ir informēti par šo aktivitāti?

Informētība vecāku vidū nav liela, bet pie tā strādāju. Pašlaik visa reklāma ir Facebook tīklā, Liepājas sludinājumu grupās, manā personīgajā profilā. Tika uzrunāti arī Liepājas mājdarziņi – nosūtīta info par šādu pasākumu. Iespējams, ka jāveido izdrukājami informatīvi bukleti, kurus varētu izplatīt bērnu laukumos u.c. vietās. Lai gan esmu pārliecināta, ka vislabākā reklāma ir no mutes mutē, tomēr domāju, ka Jaunliepājā būtu noderīgs arī afišu stabs.

“Jaunliepājas entuziastu atbalsts un piederības sajūta ir ļoti svarīga – bez tā es pat nebūtu mēģinājusi kaut ko veidot”

Vai Tu būtu ko šādu uzsākusi, ja nesaņemtu Jaunliepājas entuziastu atbalstu? Vai piederības sajūta Jaunliepājai dod lielāku motivāciju kaut ko šeit darīt?

Pēc būtības, man ļoti patīk iepazīt jaunus cilvēkus, piedalīties interesantās sarunās, uzklaut viedokļus un dalīties savā redzējumā. Jaunliepājas entuziastu atbalsts un piederības sajūta ir ļoti svarīga – bez tā es pat nebūtu mēģinājusi kaut ko veidot.

Tad sanāk, ka kopienai un tās atbalstam ir būtiska nozīme, lai cilvēks uzdrošinātos darīt ko jaunu?

Es uzskatu, ka ir liela nozīme. Kopiena šajā gadījumā uzklausa tevi, atrod un norāda vēlamās virzienus, motivē un atbalsta, rada vidi izpausmei un radošumam, dibinot jaunus kontaktus, paplašinot paziņu loku un veicinot sadarbību ar potenciālo mērķauditoriju.

Kā Tev kā pieaugušajam, arī kā jaunajai māmiņai, šķiet – vai Jaunliepājā pieejama pietiekoša aktivitāšu izvēle?

Aktivitāšu dažādība un izvēle ir niecīga. Visas aktivitātes pārsvarā notiek Liepājas Olimpiskajā centrā. Tomēr LOC pasākumos ar cilvēkiem daudz neaprunāties – tie ir lieli un skaļi. Man personiski gribētos, lai ir pieejamas vietas pasākumiem nelielām cilvēku grupām, kur var iepazīties ar nepazīstamiem cilvēkiem. Mazāka formāta pasākumos cilvēki ir tuvāk viens otram un viņi var iepazīties, atrast kopīgu valodu, uzmeklēt līdzīgi domājošus cilvēkus, vai arī uzklaut pavisam atšķirīgu viedokli. Manuprāt, mazāki pasākumi labāk saliedē cilvēkus.

Kā Tu vērtē sabiedrības stereotipu, ka Jaunliepāja ir tumšs, bīstams rajons?

Tas ir saglabājies no seniem laikiem. Uzskatu, ka visās apkaimēs dzīvo gan labi, gan slikti cilvēki. Viņu sirsnība un atsaucība vai arī negatīvisms ir atkarīgi tikai no viņiem pašiem, kā arī dažreiz no mūsu attieksmes. Jaunliepāja ir ļoti skaista, te ir vēsturiskas ēkas, bruģis, daudz koku un liels parks, lieliska infrastruktūra, autobusu un tramvaju pieturas, skola, manēža, olimpiskais centrs, zinātniskais centrs, veikali, baznīcas – viss, ko var vēlēties. Vienīgais, ko gribētos vēl uzsvērt – lai iedzīvotāji pēc iespējas vairāk iesaistās savu māju renovācijā un vēsturisko ēku atjaunošanā.

Kādā jomā novēli Liepājai attīstīties visvairāk?

Es vēlētos, lai jebkurā nozarē tiek vairāk iesaistīti jaunieši. Lai skolēnus aicina uz visāda veida pasākumiem un apspriedēm. Lai viņiem ir lielākas iespējas izteikt savu viedokli un redzējumu par savu pilsētu, par tās attīstību turpmākajos gados. Mūsu bērni ir mūsu nākotne un viņu viedoklis mēdz krasi atšķirties no pieaugušo viedokļiem, bet tajā ir vērts ieklausīties!

Vai Tu lepojies, ka pašlaik esi Liepājniece – Jaunliepājniece?

Pēc izcelsmes es neesmu liepājniece, kaut gan dzīvoju šajā pilsētā jau gandrīz 12 gadus. Man ļoti patīk Liepāja un Jaunliepāja! Mums ir jūra, arhitektūras pieminekļi, restorāni un muzeji, mums ir brīnišķīgas izglītības iespējas, pasākumi un aktivitātes bērniem, pieaugušajiem, senioriem, darba iespējas. Ceļojot daudz pa Latviju, varu droši pateikt, ka, man, šī pilsēta ir visskaistākā, visattīstītākā un vissakoptākā.

Liepāja- mans sapnis vairāku gadu garumā.

Inese Belova.

Pastāsti par sevi un savu saistību ar Jaunliepāju!

Mani sauc Inese. Esmu dzimusi Jelgavā, bet pirms septiņiem mēnešiem piepildīju savu sapni – pārcēlos uz dzīvi Liepājā. Kad kopā ar meitu meklējām dzīvokli, mums jau uzreiz bija skaidrs, ka negribam dzīvot tipiskā guļamrajonā. Man bija svarīgi sajust Liepājas šarmu un autentiskumu, un šķita, ka tieši Jaunliepājā tie ir vizitērtākie. Vēsturiskās ēkas, Annas tirgus laukums – tas viss piedod šai vietai īpašu „odziņu”. Sajutos, ka esmu īstajā vietā.

Zinu, ka Tu jau vairākus gadus pēc kārtas savos brīvajos brīžos, brīvdienās braukāji uz Liepāju. Parasti Jaunliepāja nav top 5 galamērķis Liepājā. Kā nonāci Jaunliepājas apkaimē?

Jā, Liepāja man bija sapnis vairāku gadu garumā. Visus brīvos brīžus centos pavadīt tieši šeit. Man patika ne tikai jūra, bet arī pastaigas pa pilsētu. Dažkārt devos pastaigās arī pa Jaunliepājas ielām, un tās man šķita ļoti īpašas – ar savu šarmu un vēsturi. Protams, biju dzirdējusi dažādus nostāstus, ka Jaunliepāja neesot no drošākajām apkaimēm, bet pastaigu laikā to nekad neesmu izjutusi. Tieši pretēji – Jaunliepājā baudīju īpašu sajūtu, un tas bija būtisks iemesls, kāpēc izvēlējos dzīvot tieši šajā apkaimē.

Kādā Jaunliepāja izskatās tagad, kad Tu šeit kādu laiciņu jau esi padzīvojusi?

Jau septiņus mēnešus dzīvoju Jaunliepājā, bet jāatzīst, ka tikai nesen aizstaigāju līdz stacijai. Redzētais mani nedaudz skumdina. Stacijas apkārtnē ir skaistas, vecas ķieģeļu ēkas, bet diemžēl daudzas no tām ir pamestas, nolaistas. Rīgas iela – galvenā iela, kas ved iebraucējus līdz pašam Liepājas centram – ir briesmīgā stāvoklī. Tas mani skumdina, jo šī iela ir pirmais iebraucēju un viesu iespaids par Liepāju. Tā ir sava veida vizītkarte, un man šķiet, ka šeit pašvaldības līmenī vajadzētu ko iesākt, lai šo vietu sakoptu un atdzīvinātu. Manās acīs Jaunliepājas apkaime ir ļoti jauka. Viennozīmīgi redzu, ka Jaunliepājai ir potenciāls kļūt par vēl dzīvāku, pievilcīgāku un drošāku vietu gan iedzīvotājiem, gan viesiem.

Pastāsti – kā Tu nokļuvi Jaunliepājas entuziastu pulciņā? Kā Tu par to uzzināji?

Īstenībā tas notika diezgan nejauši. Kad pārcēlos uz Liepāju, man šeit nebija ne radu, ne draugu, ne paziņu, tāpēc vēlējos iepazīt cilvēkus un socializēties. Kolēģe no Jelgavas ieteica apciemot keramiķi Ivetu Matesu, kura arī pirms dažiem gadiem pārcēlās no Jelgavas uz Jaunliepāju. Ciemojoties dalījāties savos stāstos par to, kā izvēlējamies dzīvi Jaunliepājā, un ieminējos, ka labprāt iesaistītos kādās sociālās aktivitātēs, atrastu kādus līdzīgi domājošus cilvēkus. Dažas dienas vēlāk Ivetā man uzrakstīja ziņu ar datumu, adresi un laiku, un ar piebildi: „Tev tur ir jābūt.” Interesējoties, kas tas tā par vietu, kur man jāierodas, vietnē Facebook atradu grupu „Labi dzīvot Jaunliepājā”, kurā bija aicinājums pievienoties tādai kā kaimiņu kopienai, kur cilvēki nāk padzert tēju, parunāties, iepazīties un sadraudzēties. Man tas likās ļoti jauki, jo beidzot varētu iepazīties ar kādu vietējo. Ierodoties norādītajā vietā, izrādījās, ka tā nav vienkārša tējas dzeršana – tur sanākuši „trakie Jaunliepājas entuziasti”, kas plāno dažādas aktivitātes un projektus, kas saistīti ar šīs apkaimes attīstību. Klausoties viņu sarunās, mani uzrunāja viņu aizrautība. Sapratu, ka tieši to es vēlētos darīt – ne tikai iepazīt cilvēkus, bet arī dot savu artavu Jaunliepājai un ātrāk šeit iesakņoties. Tagad esmu viena no šiem „trakajiem entuziastiem”, kas gatava ar degsmi darboties, lai Jaunliepāju iepazītu arī ne tikai liepājnieki, bet arī Liepājas viesi. Man šķiet, ka Jaunliepāja bieži tiek atstāta tādā kā „pabērna” lomā, kaut gan, manuprāt, tieši Jaunliepājā meklējama „īstā Liepājas sirds”.

Pastāsti par aktivitāti, kuru Tu ierosināji, noorganizēji, un, kā saprotu, arī turpināsi.

Pirmais pasākums, kuru esmu noorganizējusi, ir „Anelējamies Jaunliepājā”. Tas bija videi draudzīgs pasākums, kura galvenā doma bija dod lietām, apģērbiem, apaviem, „otro dzīvi”. Turklāt, tā bija lieliska iespēja pašiem jaunliepājniekiem satikties, iepazīties, pakomunicēt. Pasākums izdevās ļoti jauks. Atmosfēra bija silta un patīkama, un es priecājos, ka ieguvu daudz jaunu paziņu. Jau pēc nepilna mēneša plānoju rīkot daudz plašāku vasaras anelī!

Tu arī ļoti aktīvi piedalījies mūsu kopīgi radītajā apkaimes iedzīvotāju forumā “Radi savu Jaunliepāju”. Pastāsti par savu pieredzi, sajūtām.

Tas tiešām bija ļoti izdevies pasākums, vēl aizvien izjūtu tā pēcgaršu. Biju tik savīļņota tajā dienā! Mēs visi bijām saliedēti, un redzēt cilvēku acīs īstu degsmi par to, ka viņi vēlas darīt kaut ko Jaunliepājas labā, bija vienkārši super. Idejas nāca no visiem klātesošajiem dalībniekiem tik dabiski un sirsnīgi, ka bija prieks būt tajā visā iekšā! Tajā brīdī es sapratu, ka vēl vairāk iemīlu Jaunliepāju un ka gribu tai sniegt, cik vien spēju. Priecājos, ka iesaistīšanās Jaunliepājas entuziastu kopienā ir ļoti nākusi par labu arī man pašai. Es redzu sevi citām acīm un man patīk tas, ko redzu un arī tas, ko daru. Galvā jau virto dažādas idejas, prātā rakstu projektus. Ir labi darboties kopā ar cilvēkiem, ar kuriem jūties kā viena komanda.

Tavs vēlējums Liepājai un Jaunliepājai. Kādu Tu vēlies redzēt šo pilsētu?

Es ļoti vēlētos, lai Jaunliepāja atdzimst, lai tās ieliņas kļūst dzīvīgas un čalojošu cilvēku piepildītas. Es vēlos redzēt vietu, kur gan iedzīvotāji, gan tūristi nāk, lai kopā satiktos, svinētu un justos piederīgi – ar smiekliem un sarunām ielu kvartāliņos, kur kaimiņi ne tikai dzīvo blakus, bet arī iepazīst viens otru un kopā rūpējas par savu apkaimi. Vēlos, lai Jaunliepāja kļūst par vietu, kur cilvēku sirds siltums un drosmīgas idejas saplūst ar kultūru, radošumu un kopības garu. Lai katra iela kļūst par mazu skatuvi, katrs pagalmis – par radošu darbnīcu, kur dzimst jaunas draudzības un kopīgi sapņi. Ir svarīgi, lai mēs, entuziasti un citi iedzīvotāji, paliktu draudzīgi un saprotoši, turpinātu strādāt kopā ar prieku un cieņpilni. Jo tikai kopā mums ir spēks īstenot lielas lietas un padarīt Jaunliepāju par vietu, ar ko lepoties. Ceru, ka mūsu biedrība augs, piesaistot arvien jaunus cilvēkus, kuriem rūp sava apkaime, un kopā mēs varēsim paveikt daudz vairāk. Noslēgumā vēlos citēt savu meitu, kura Jaunliepājas apkaimes forumā teica: “Lai Jaunliepājas bruģis vieno ne tikai ielas, bet arī cilvēkus.” Tā ir mūsu kopības sirds, un tādu Jaunliepāju mēs visi kopā varam radīt.

“Jaunliepājai ir potenciāls kļūt par vēl dzīvāku, pievilcīgāku un drošāku vietu gan iedzīvotājiem, gan viesiem.”

Miķelis Valters. Cilvēki. JaunLiepāja.

Ērika Korāte.

Pastāsti par sevi un savu saistību ar Jaunliepāju.

Mani sauc Ērika. Esmu no Alsungas, bet studiju gados pārcēlos uz dzīvi Liepājā. Studēju Liepājas Pedagoģijas augstskolā – ieguva latviešu valodas un literatūras skolotāja diplomu. Pirmā dzīves vieta studiju gados bija Baseina ielas kopmītnes. Sākumā biju ne visai apmierināta, ka jādzīvo tajās, tomēr sapratu, cik izdevīgi dzīvot stacijas tuvumā, jo ar vilcienu vedu sev no lauku mājām produktus un citas lietas. Pēc studijām ļoti ilgu laiku nodzīvoju Lāčplēša ielā. Nu jau 15 gadus strādāju Liepājas Ziemeļu priekšpilsētas bibliotēkā. Pēdējos piecus gadus esmu Miķeļa Valtera vārdā nosauktās bibliotēkas vadītāja. Interesanti, ka manai ģimenei ar Jaunliepāju vienmēr ir bijušas ciešas saites – mana mamma savulaik beigusi Liepājas Draudzīgā aicinājuma vidusskolu (bijušo 5.vsk).

Kā Ziemeļu priekšpilsētas bibliotēka tika pie Miķeļa Valtera vārda? Miķelis Valters taču dzīvoja Jaunliepājā.

Tas ir interesants stāsts. 2003. gadā pašvaldība nolēma, ka bibliotēkām vajadzētu dot nosaukumus (iepriekš bija numuri). Sākotnēji to nodēvēja par “Velnciema bibliotēku” – par godu vēsturiskajam apkaimes nosaukumam. Tolaik Rihards Rubīns (bijušais mākslas skolas direktors, kultūrvēsturnieks, viņš arī parūpējās par plāksnes pielikšanu pie Baseina ielas 9. nama) cīnījās par to, lai kādu no Liepājas kultūras iestādēm, ielu vai jebkuru citu

objektu nosauktu Miķeļa Valtera vārdā. Kā mēs zinām, ielu šī slavenā valstsvīra vārdā pārdēvēja tikai nesen, un vispār Miķeļa Valtera piemiņa Liepājā iedzīvojas ļoti gausi. Bet bibliotēkas vadītāja Elita Pola teica – jā! Un tā mēs esam Miķeļa Valtera vārdā nosauktā bibliotēka. Nest Miķeļa Valtera vārdu bibliotēkai ir gan gods, gan arī liela atbildība, jo mēs darbojamies ar maziem bērniem, kuriem vieglāk uztverami ir, piemēram, stāsti par kādu latviešu dzejnieku. Stāstīt par Miķeļa Valtera devumu Liepājai, Latvijai un Eiropai ir grūtāk, jo viņš bijis ļoti nopietns politiķis ar sarežģītu dzīvesstāstu.

Kā Tu nolēmi kļūt par ledlauzi un izdarīt ko pilnīgi nebijušu Jaunliepājā un pat Liepājas mērogā? Tu sagatavoji un novadīji pastaigu ekskursiju par Miķeli Valteru un viņa dzīvi Jaunliepājā!

Mūsu bibliotēkā darbojas entuziaste, brīvprātīgā Linda Ulāne jeb dzejniece Linda Skranda, kura bija iesaistījusies valsts pētījumbrosīdījumā “Sabiedrības saliedētības vektori”. Kādā no tikšanās reizēm aizsākās diskusija – kā varētu iekustināt Jaunliepājas kultūras dzīvi. Teicu, ka varu novadīt ekskursiju pa Miķeļa Valtera vietām. Izaicinājums bija tajā, ka Jaunliepājā jau nav īsti ko rādīt, nekas nav saglabājies no Miķeļa Valtera laikiem, izņemot Annas tirgus bruģi... Laikā, kad viņš šeit dzīvoja, Baseina ielā 9 vēl nebija uzcelta tā poliklīnika, pie kuras novietota piemiņas plāksne, pat tramvaja līnija nebija uzbūvēta. Pilnīgi viss bija citādāk.

Kāda Jaunliepāja ir Tavās acīs?

Jaunliepāja ir neliels mikrorajons, tomēr ļoti sašķelts. Ja kādam saki, ka dzīvo Emīlijas ielā (tas ir stacijas rajons), tad seko: ārprāts, tās ir šausmas! Jā, ir tā, ka viena daļa cilvēku nekad nenostaigās pa Emīlijas vai Tērauda ielu, vai, nedod dievs, Augustes ielu. Daudzi uzskata, ka stacijas apkaime ir ļoti bīstama. Kriminogēna. Es nekādas šausmas te neredzu. Prestiža skaitās Jaunliepājas teritorija ap Liepājas Draudzīgā aicinājuma vidusskolu, LOC olimpisko centru un manēžu līdz Tirdzniecības kanālam. Interesanti, kā tik mazā apkaimē var ietilpt divas tik dažādas zonas?

“Ir vajadzīga vieta un pasākumi, kur satikties, kopā darboties. Kaut atdzimtu apkaimes, kopienas sadraudzība, tīklošanās.”

Kā Tev liekas, vai sabiedrībai ir vajadzīgas kopā sanākšanas šaurākā lokā vai mazākās domu biedru grupās? Vai kultūras pasākumi varētu būt tā atslēga, lai cilvēki izņemtu iznākt no mājām kopdarbībai, kļūtu laimīgāki, atvērtāki viens pret otru? Kas varētu veicināt sabiedrības atvērtību?

Es domāju, ka tādas lietas ir vajadzīgas. Cilvēkiem savā starpā vajadzētu vairāk tikties, sadraudzēties, uzzināt ko jaunu viena no otra un tādā veidā iepazīt pasauli, nevis sēžot pie ekrāniem. Vairāk tīkloties. Pašai ir lieliska pieredze tīklošanās jomā. Piedalījās Nodibinājuma Liepāja 2027 projektā “Kaimiņu būšana”. Projekta ietvaros esmu satikusi un iepazīsusi tik daudz interesantu cilvēku, par kuriem es zināju varbūt no žurnāliem, bet kurus nepazīnu personīgi. Man šķiet, ka cilvēkiem tādās lielās pilsētās pietrūkst tīklošanās, kas palīdzētu iepazīt aktīvus cilvēkus. Īpaši noderīga ir starpnozaru tīklošanās. Mēs dzīvojam katrs savā burbulī, bet gribas un vajag mazliet arī izkāpt no tā ārā, jo tas mums dod lielākas iespējas ieraudzīt ko jaunu sev apkārt, kaut ko izdarīt, kaut ko uzlabot. Jau kādu laiku savā darbā novēroju, ka cilvēki paliek arvien atsvešinātāki, dzīvo savos burbuļos, un tas nav labi. Es domāju, ka ir vajadzīga vieta un pasākumi, kur satikties, kopā darboties.

Tavs vēlējums Liepājai.

Mans vēlējums Liepājai būtu – kaut atdzimtu apkaimes, kopienas sadraudzība, tīklošanās. Kaut cilvēki iznāktu no savām mājām, atkāptos no savas negatīvās nostājas un būtu atvērtāki ar mērķi sniegt ieguldījumu savai apkaimē, pilsētai, un visai kopienai.

EV Vintage Place Barbershop.

Edvards Vedzis.

Pastāsti, kas Tu esi un kāda ir Tava saistība ar Jaunliepāju?

Mans vārds ir Edvards Vedzis, esmu uzņēmuma “EV Vintage Place Barbershop” īpašnieks. Visu savu bērnību esmu pavadījis Jaunliepājā. Pirms kāda laika šeit atvēru savu barbershop netālu no Liepājas stacijas.

Kā Tu nonāci līdz idejai atvērt savu barbershop?

Stāsts ir diezgan garš. Pēc pamatskolas mācījās Liepājas valsts tehnikumā par metinātāju. Ātri vien sapratu, ka šis arods nav priekš manis! Citi mēdza teikt – kā tu bez amata, bez izglītības! Sapratu – nē, ir tomēr kaut kāda profesija jāiegūst. Man vienmēr ir patīcis griezt matus. Jau skolas laikā griezu matus gan saviem 5 brāļiem, gan draugiem. Tā arī nolēmu izmācīties par frizieri. Tad kādu laiku pastrādāju Vācijā, ar barbera profesiju nesaitītu darbu, tomēr paralēli turpināju griezt matus kaimiņiem un Vācijas draugiem. Tas bija Covid pandēmijas laiks, kad cilvēki netika pie friziera. Nogriezu matus vienam, otram, trešajam un sapratu, ka es ar šo pelnu labāk nekā pamatdarbā. Drīz vien viss rajons jau zināja, ka tur, tajā mājā, dzīvo frizieris, un nāca griezt matus pie manis. Ar laiku iekārtoju sev Vācijā pat nelegālu pagrabiņu šim darbam. Aprikoju ar vajadzīgo iekārtojumu un sapratu, ka varu tādā veidā sapelnīt naudiņu, braukt mājās un taisīt vaļā savu barbershop. Man sanāk un cilvēkiem patīk!

Kāds bija Tavs ceļš līdz barbershop atvēršanai mājās – Jaunliepājā?

Visu uzsāku no nulles. Man piederēja vien galds, krēsls, apgaismojums un spogulis. Salons izskatījās tā, ka ne katrs gribēja šādā vietā ienākt, bet es ticēju savam mērķim un katru reizi, kad nopelnīju naudu, piepirku ko klāt. Man acis dega, iekšējā balss teica – es to gribu, es vēlos pats savu barbershop! Daudzi neticēja manai idejai un teica – tas ir dārgi, iespējams, ka būs grūtības. Neticēja manai domai, bet es gāju līdz galam. Ne vienmēr biju “plusos”, bet palēnām lietas aizgāja. Tagad šis ir mans pamatdarbs, kas ļoti labi inees gan peļņu, gan rada gandarījumu. Es eju uz darbu ar prieku, mani neviens un nekas nespiež darīt savu sirds darbu, un tas ir forši.

Kā Tavi draugi, paziņas vērtē Tavu izvēli barbershop salonu atvērt Jaunliepājā? Nezinu kapēc, bet Jaunliepāju vēl joprojām mēdz uzskatīt par bīstamu, tumšu, pat narkomānu rajonu.

Tā kā esmu šeit uzaudzis, neuzskatu šo rajonu sliktāku par citiem. Tas ir mīts, ka, aizbraucot uz staciju, tev tur sagriezīs somu un apzags. Cilvēki jau visur ir vienādi – ir arī tādi, kuri iedzer vai kaitē apkārtējai videi. Bet tikai mums pašiem jāstrādā pie tā, lai apkaime kļūtu labāka. Es atvēru barbershop, un es teiktu, ka mēs nesaskaramies ar negatīvu attieksmi. Jā, dažreiz pāiet garām kāds iereibušais, bet tādi ir jebkur.

Vai klientu acīs tas nav mīnuss, ka Tavs barbershop neatrodas Liepājas centrā?

Liepāja nav tik liela. Mūsu klienti regulāri brauc vai nāk pie mums no pilsētas centra. Mūsu barbershop ir iecienījuši arī ārzemnieki, piemēram, sportisti, kuri tobrīd uzturas Liepājā. Mūsu klienti mēdz būt arī tūristi, kuri ie brauc Liepājā ar sabiedrisko transportu. Pirmais uzņēmums, ko viņi pa ceļam ierauga, ir mūsu barbershop. Es pat teiktu, ka iela daļa tūristu ienāk pie mums aprunāties, nogriezt matus vai sakopt bārdu.

“Lai Liepāja nestāv uz vietas, turpina attīstīties, kļūst vēl skaistāka, lai cilvēkiem ir patīkami uz šejieni braukt.”

Zinu, ka pie Tevis bieži vien pēc skolas iegriežas bērni un jaunieši, lai pavadītu savu brīvo laiku, ko uzspēlētu vai vienkārši izmācītos. Sanāk, ka Tu veic arī sava veida brīvprātīgo/sociālo darbu?

Jā, bieži vien bērni nāk vienkārši pasēdēt, uzspēlēt galda futbolu. Mums arī bija playstation. Klavieres ir. Ja kādam vajag vingrināties mūzikas skolas nodarbībām, viņi var droši nākt un paspēlēt. Mēdz gadīties, ka skolas puikas nāk pie mums griezt matus, bet pie reizes arī palīdz mājasdarbus palīdzēt izpildīt, bet tikai tā, lai tētis neuzzin!

Tavs stāstītais nozīmē, ka bērni un jaunieši Tev uzticas. Tas ir ļoti forši, jo nav jau bieži tā, ka jaunieši kādam pieaugušajam uzticās.

Forši ir tas, ka mums ar viņiem sakrīt domas. Es saprotu jauniešus. Es pats vēl esmu jauns. Es saprotu, “ar ko viņi elpo, ko viņi domā, kā viņi kustas”. Tāpēc viņiem ir interesanti ar mani, un man ir interesanti ar viņiem. Man ir arī pieredze darbā ar bērniem un jauniešiem. Jauniešu centrā “Cerību bāka” agrāk vadīju mūzikas stundas, Bībeles stundas un sportu. Septiņus gadus tur palīdzēju, tāpēc diezgan labi izprotu jauniešu psiholoģiju.

Parunāsim par dzīvi Jaunliepājā. Vai Jaunliepāja pēdējo gadu laikā ir mainījusies?

Jā, diezgan daudz kas ir mainījies. Manā bērnībā mūsu spēles Raiņa parkā aprobežojās ar bedru rakšanu smilšu kastē, tas arī viss. Tagad mēs redzam mūsdienīgu bērnu laukumu, ar kuģi un citām āra aktivitātēm. Parks ir labiekārtots – ir atkritumu tvertnes un tualete. Nesen parkā visus celiņus pārtaisīja, puķu dobes ierīkoja – parks kļuvis skaistāks. Rīgas ielā tramvaja slīdes nomainīja, ierīkoja pieturas ar nojumēm. Diezgan daudz kas ir izdarīts.

Tavuprāt, kas vēl būtu uzlabojams Jaunliepājas labā?

Gribētos vēl kādu kafejnīcu vai ko tādu, kas vēl nav Liepājā. Prasītos arī renovēt un modernizēt stacijas ēku. Rīgas ielā ir daudz vecu, pussabrukušu koka māju – vajadzētu arī tās renovēt vai nojaukt. No stacijas braucot centra virzienā, rodas ne īpaši patīkams pirmais priekšstats par visu Liepāju.

Ko Tu gribētu novēlēt Liepājai, Jaunliepājai?

Visa Liepāja, ieskaitot Jaunliepāju, ar katru gadu kļūst aizvien skaistāka. Ik gadu kaut kas tiek uzlabots – lietas nestāv uz vietas. To es arī novēlu – lai Liepāja nestāv uz vietas, turpina attīstīties, kļūst vēl skaistāka, lai cilvēkiem ir patīkami uz šejieni braukt. Jau tagad no rīdziniekiem bieži dzirdu, ka viņi pamanījuši, kā Liepāja uzplaukst un kļūst sakoptāka – daudzi grib šeit pārcelties uz dzīvi, daudzi to jau ir izdarījuši. Novēlu Liepājai turpināt attīstīt darba vietas, lai cilvēki nebrauc prom, jo būtisks faktors, kas to ietekmē, ir darba vietu trūkums.

Street Burgers

Kristaps Fridrihsons.

Pastāsti nedaudz par sevi un savu saistību ar Jaunliepāju.

Esmu liepājnieks, uzaudzis Velnciemā. Pirmās deviņas klases pabeidzu Liepājas Draudzīgā aicinājuma vidusskolā (kādreizējā 5. vidusskola.) Tolaik lielāko dienas daļu sanāca pavadīt skolā, tādēļ var teikt, ka visa dzīve norisinājās te – Jaunliepājā. Pēc vidusskolas beigšanas man kā tādām progresīvam jauniešiem dzīve Liepājā likās par īsu, un es aizbraucu uz ārzemēm. Tur pabiju vien divus gadus, jo sapratu, ka tas nebūs mans, un atgriezos Latvijā, Rīgā. Pa Rīgu nodzīvoju padsmī gadus. Tur arī sākās mana saistība ar “Street Burgers”. Sāku kā parasts darbinieks, un, tad lēnām, lēnām kāpu pa karjeras kāpnēm, līdz ienāca prātā ideja atgriezties dzimtajā pilsētā un atvērt savu “Street Burgers” kā franšīzes uzņēmumu, ko es arī izdarīju. Vairāk vai mazāk sagādīšanās rezultātā, tas atkal ir noticis Jaunliepājā. Šeit man ir pierasts. Šīs ielas, katra māja, katrs bruģītis man ar kaut ko asociējas. Jaunliepāja man ir emocionāli tuva.

Plānojot atvērt savu uzņēmumu Jaunliepājā, no apkārtnējiem nebija komentāri, ka Jaunliepāja ir tumšs, bīstams rajons, tur dzīvo zagļi un narkomāni vai tml.?

Es domāju, ka tas ir tāds stereotips, kas velkas līdzī no pagātnes. Kādreiz varbūt tā arī bija, bet šobrīd tā noteikti vairs nav. Iespējams, ka Liepāju sāka uzfrīšināt, sākot ar centru, tādēļ šobrīd uzlabojumi vēl nav tikusi līdz katrai mazākai Jaunliepājas ieliņai. Varbūt tāpēc, braucot cauri, liekas – ak šausmas! Man liekas, ka tāda lieta kā narkomānu bari šeit kā suga vairs nav sastopami.

Kā Tev šķiet, kā Liepājā ir ar iespēju kvalitatīvi paēst?

Laikā, kad atvērām “Street Burgers”, Liepājā ar ēdināšanu bija ļoti švaki. Kaut kur aiziet garšīgi paēst bija neiespējamā misija, un es galīgi neesmu ļoti izvēlīgs cilvēks. Tagad uz vienas rokas pirkstiem var nosaukt vietas, kur var aiziet un ļoti garšīgi paēst. Tā kā pašlaik ar to viss ir kārtībā.

Kāds ir “Street Burgers” klients?

Pārsvārā mūsu mērķauditorija ir cilvēki 30+ vecumā. Nāk ģimenes ar bērniem, arī jauniešiem šī vieta patīk. Piemēram, šodien ir rezervācija pavisam jauniem padsmītniekiem – ienāca, norezervēja galdiņu, svinēs dzimšanas dienu. Ir visādi. Lielāks bērnu pieplūdums ir, kad blakus ledus hallē notiek kāds turnīrs – tad vecāki nāk ar bērniem nosvinēt uzvaru. Un tad mums te iet skaļi!

Pamanīju, ka “Street Burgers” notiek arī spēļu vakari. Vai tas ir izaicinājums ko šādu uzrīkot – aizies vai nē?

Jā, mēs esam priecīgi par šo aktivitāti. Cilvēki atnāk, spēlē spēles, protams, nopērk arī ko padzerties vai iekost. Mēs redzam, kā te veidojas tāda kā komūna. Tas arī ir šis mērķis, kāpēc notiek spēļu vakari – lai cilvēki sadraudzējas savā starpā. Turpmāk jau viņiem veidojas kopējs stāsts ar “Street Burgers” – oo, kā mēs toreiz Catanu uzsūpēlējām, iepazīnāmies ar blakus galdiņu. Tas ir tas ilgtermiņa stratēģiskais mērķis šādiem pasākumiem, bet tas, protams, ir arī liels izaicinājums. Izaicinājums ir vispār Latvijā uzsākt darīt ko jaunu. Nākamais izaicinājums ir uzsākt kaut ko darīt Liepājā. Un tad vēl viens izaicinājums Liepājā ir tieši ēdināšanas uzņēmuma atvēršana. Te viss ir izaicinājums uz izaicinājuma! Un tad beigās vēl tam visam seko spēļu vakari. Bet tieši šie spēļu vakari ir izrādījušies ļoti veiksmīgi un iecienīti. Tā kā visus aicinu labāk rezervēt galdiņu, jo te ir pilns!

“Manā uztverē Jaunliepāja ir tāds nenopulēts dārgakmens. Tas ir mūsu kopīgs uzdevums – pareizi trāpīt pa to kristālu, lai stari uzmirdz visos virzienos un Jaunliepāja uzplaukst jaunās krāsās.”

Pēc šiem septiņiem gadiem, kopš esi atpakaļ Jaunliepājā – kādas ir Tavas šī brīža sajūtas par Jaunliepāju?

Manas sajūtas ir ļoti labas, bet tās varbūt vairāk balstās uz emocijām, iespējams. Manā uztverē Jaunliepāja ir tāds nenopulēts dārgakmens. Tas ir mūsu kopīgs uzdevums – pareizi trāpīt pa to kristālu, lai stari uzmirdz visos virzienos un Jaunliepāja uzplaukst jaunās krāsās. Veiksmes atslēga ir tajā, ka šajā apkaimē, šajā ģeogrāfiskajā vietā ir jāizveido kaut kas tāds, lai šeit paliek stilīgi, interesanti, piesaistoši. Bet kopumā man liekas, ka te viss sāk notikt. Ļoti patika laiks, kad te atradās rallija čekpoints. Tad viss atdzīvojās. Ik pa brīdī kāds neliels uzņēmums atveras. Kaut kādas aktivitātes notiek. Domāju, ka viss labākais ir vēl priekšā. Līdzīgi kā Āgenskalna apkaime Rīgā, Āgenskalna tirgus. Es Āgenskalnā nodzīvoju lielāko daļu Rīgas perioda. Agrāk arī tas bija tāds bomžu rajons. Pietika pareiziem cilvēkiem atjaunot Āgenskalna tirgu, un viss – tur jau pēc tam pa ķēdīti viss apkārt attīstās, kļūst stilīgs, cilvēkus piesaistošs. Kāds jaunu veikaliņu atver, kāds kafejnīcu. Tā ka ir jāsāk ar tādām mazām aktivitātēm.

Vai Tu sajūti šo vēlmi cilvēkos, ka viņi vai cilvēki ir gatavi nākt kopā un uzsākt ko jaunu darīt?

Ir kāda problēma. Mēs visi it kā konceptuāli ko gribam, mēs vēlamies iet uz priekšu, mēs gribam būt Eiropā, mēs gribam, gribam... bet, kad reāli kaut kas jādara, tad – nu tā... Es negribu teikt, ka neviens nevēlas neko darīt. Viss jau notiek, viss jau ir forši un ļoti skaisti Liepājā, bet pārmaiņas prasa arī no kaut kā atteikties. Ja mēs gribam mainīties, kāpt uz augšu, kaut ko ņemt klāt, tad no kaut kā mums ir jāatvadās.

Liepājnieki patiesībā ir tādi visprogresīvākie un liberālākie, man liekas. Šķiet, mums latviešiem kopumā, izņemot pašu jaunāko paaudzi, ir tāda kā postpadomju trauma – “labāk lai ir tā, kā ir, tad es vismaz zinu, kā ir. Ja es kaut ko stipri mainīšu, var sanākt vēl sliktāk un ko tad darīs.” Drošākās izmaiņas ir palikt turpat, kur tu esi. Bet nav jau nemaz tik slikti, 90. gados bija sliktāk. Un taisnība – slikti nav jau! Bet vienmēr var būt labāk.

Tavs novēlējums potenciālajiem uzņēmējiem Jaunliepājā.

Nu jā, grūti tā vienkārši ieteikt potenciālam uzņēmējam – nāc uz Jaunliepāju, un ver tik kaut ko vaļā! Es novēlu mums visiem iepriekš atrast to piesaistes punktu kādā vietā, saredzēt tās vietas potenciālu. Ja būs ideja, par ko sirdij aizdegies, tad iespējamība, ka viss sanāks, ir daudz lielāka.

Vakara tirdziņi, īsta rudzu maize un ekonomika ar garoziņu.

Toms Ādlers.

Labdien! Mani sauc Toms Ādlers - esmu rudzu maizes cepējs!

Savā ceptuvītē cepu īstu un dzīvu rudzu maizi, izmantojot bioloģiskus “Ķelmēnu” rudzu miltus. Maizīti tirgoju tikai tirdziņos. Tieši šajā procesā, dienu no dienas stāvot tirgū un sarunājoties ar cilvēkiem, man radās un nobrieda ideja par vakara tirdziņu organizēšanu.

Nav noslēpums, ka ierastā iepirkšanās lielākoties notiek darba dienu vakaros vai nedēļas nogalēs. Daudzi no mums pēc saspringtas darba nedēļas dod priekšroku laikam kopā ar ģimeni vai mierīgai atpūtai, tāpēc bieži vien sestdienu rīta tirgus nav pirmā izvēle pārtikas iegādei.

Tieši šīs atziņas mani pamudināja meklēt risinājumu! Kopā ar domu biedriem, sākām organizēt pirmos vakaratirdziņus Latvijā.

Mūsu mērķis bija pavisam vienkāršs - sniegt iespēju cilvēkiem, iegādāties kvalitatīvu, uzturvielām bagātu, Latvijā ražotu pārtiku darba dienu vakaros, bez vajadzības upurēt sestdienas rīta atpūtu.

“Zupa mierīgi var pagaidīt. Maize vispirms.”

Eseja “Koki ienāk Liepājā.”

Es liepa Liepājā. Mana enerģija ir maiga, mierīga un sīksta reizē. Jau pāris gadu desmitus es laižu saknes šajā pilsētas zemītē starp ezeru un jūru, gauži liesā un tukšā. Kad sajūtu sevi kaut nedaudz stipri un stabili ieaugušu, atraucas brāzmainais jūras vējš. Ar savu neganto spēku tas pūlas nogāzt mani un visus manus brāļus. Kur rast spēku izturēt, saglabāt sevi, pretī stāvēt un atdzimt, kuplot no jauna?

Cilvēkos, šajos apbrīnojamajos piekrastes cilvēkos, kas ar smilšu graudiņa spītību turpina dēstīt arvien jaunus un jaunus koku bērņus. Maigās un sīkstās liepas, jo pilsētai, kura aijā, Liep-aja, pietāv liepas, kā šūpuļa liksts, pašas šūpulim likta.

Liepas jau dzīvo centrā uz ielām, un liepas jau sargā ceļu uz Kūrmāju, kur par palīgiem ņemti cietie kastaņu koki. Liepas arī pilsētas jaunajā daļā Jaunliepājā laiž savas saknes ielu malās, dodamas nelielu paēnu un mazinot putekļu mākoņus. Jaunās liepiņas ir visur. Ap Annas tirgu un pat pie Drāšu fabrikas tās viscaur sadēstītas, aizsedzot darbnīcu putekļainās acis un to prastos žogus. Katrai liepai savas bites reiz ļaudīm svētību dos.

Vēroju, kā cilvēki izvēlējušies stādīt parku, kas aizturētu skarbo jūras vēju un, lai būtu vieta patīkamām pastaigām. Māsas liepas ielu un celiņu malās veido skaistas gatves, ļaujot gājējiem gūt prieku no ziedu smaržas un bišu sanēšanas vasarās, un baudīt vieglo gaitu pa mīksto zeltaino lapu klājienu rudenos. Turpat līdzās jaunā parka zālē dižojas citzemju koki- ieceļotāji vieglajā jūrmalas smiltī. Krāšņi un lepni tie cenšas iesakņoties uz palikšanu, jo saknes jau nav kājas, aiziet nevar, tāpēc jāpieņem vieta, kurai esi nolemts. Tā arī vieskoki aug, bet tie ir citādi, tie nav Liepājai savējie. Kā sveša broša pie svētdienas kleitas, kaut zini, ka tā pierastā ir vismīļākā.

Top jauna pilsētas daļa - Kara osta. Arī tās ielas un parku apdzīvos liepas draudzīgā kopībā ar piekrastes priedēm. Koki ar savu dzīvo spēku zaļos un smaržos, aicinot skarbos kara dienesta cilvēkus ļauties dabas mierīgajai atjaunotnei.

Cilvēki likuši liepas kā goda sardzi arī abiem putekļainajam iebraucamajiem ceļiem pilsētā ar cerību, ka reiz, izaugušas lielas, tās spēs dot paēnu ceļiniekiem.

Liepājai gadsimtos vismīļākās ir liepas. Liepājniekiem arī, jo citur tā nevar noreibt no to ziedu burvīgās smaržas bišu sanošajā dziesmā gadiem un laikiem cauri.

Liepas ar savām saknēm piesien Liepāju, lai vējš to prom neaiznestu.

Spēle

“JaunLiepāja”

Šī ir spēle – piedzīvojums Tev, Taviem draugiem un ģimenei.
Nem rokā žurnālu! Dodies pastaigā pa JaunLiepāju! Atrodi vietas! Izpildi uzdevumus!
Saņem pārsteigumu no Street Burgers!

Atrodi 9 punktus kartē.

Atbildi uz jautājumiem!

Parādi aizpildīto spēles lapu Street Burgers darbiniekiem, un, saņem – 20% atlaidi savam iecienītajam ēdienam!

Akcija spēkā līdz 2025.gada **31.augustam**

Pastaigas sākuma punkts

1. Teodora Breikša iela 45

Noskenē uz durvīm esošo QR kodu.

Kā sauc facebook lapu, kur Tevi aizveda QR kods?

Atbilde:_____

2. Annas laukums ir tirgus laukums.

Annas tirgus rakstītās liecībās pirmo reizi parādās 1897. gadā, bet tirgošanās notikusi jau pirms tam un šī vieta tika saukta pa vācu modei “Markt Plaz”. Līdz II Pasaules karam šis laukums tika saukts arī par 14. novembra laukumu. Pagājušā gadsimta 30. gados katru gadu augustā šeit tika rīkots grandiozs, visā Kurzemē populārais Annas gadatirgus. Šeit norisinājās dažādas atrakcijas, uzstājās cirka mākslinieki, vingrotāji, spēkavīri, kā arī zvēru dresētāji.

Kāds ir Annas laukuma segums?

Atbilde:_____

3. Ej pa Autoru ielu virzienā uz Lāčplēša ielas pusi.

Cik kaķus Tu ieraudzīji?

Atbilde:_____

4. Baseina iela 9 (no Akmeņu ielas puses) ir

redzama vecās Linoleju Fabrikas fasāde, uz kuras joprojām daiļojās dažādas reklāmas no aizgājušiem laikiem.

Uz vienas no reklāmām rakstīts, kādā ielā tiek pieņemtas reklāmas – ieraksti to atbildē!

Atbilde:_____

5. Kāds ir tramvaja pieturas nosaukums, kurā

Tev jākāpj tramvajā, ja vēlies nokļūt no Liepājas autoostas līdz pilsētas centram?

Atbilde: _____

6. Raiņa parks. Tev jāatrod 8 soliņi, kas sakārtoti ielokā.

Kas rakstīts uz visu soliņu augšējā dēlīša?

Atbilde: _____

7. Jelgavas iela 62. Liepājas Lutera Baznīca.

Kāds ir šīs baznīcas otrais nosaukums, ar kādu to vairāk pazīst Liepājā?

Atbilde _____

8. Brīvības iela 35/37, LOC Baseins un SPA.

Kāds ir SPA darba laiks sestdienās un svētdienās?

Atbilde_____

9. Brīvības iela 21, Liepājas un rajona Brīvprātīgo Ugunsdzēsēju Biedrība!

Šeit var daudz uzzināt par ugunsdzēsējiem un ugunsdrošību.

Vai Tu zini, kadam nolūkam ir paredzēts augstais ugunsdzēsības tornis?

Atbilde_____

10. Esperanto iela 11. Šī ir viena no divām mājām

Liepājā ar šādu fasādes dekoru.

Kā sauc rotājumu mājas ieejas durvju abās pusēs?

Atbilde_____

11. Rīgas iela 8. Šīs mājas galā aug milzīgs koks.

Kas šis ir par koku?

Atbilde:_____

Pastaigas noslēdzošais punkts!

12. Brīvības iela 1.

Kā sauc burgerņīcu, kas šeit atrodas? Kāds ir Tavs iecienītākais ēdiens šajā burgerņīcā?

Atbilde:_____

Anketa “Labi dzīvot JaunLiepājā”

Teodora Breikša ielā 45,
katru ceturtdienu no 18:00

1. Tavs vārds, uzvārds?

2. Kā ar Tevi sazināties(tālrunis. un e-pasts)?

3.Vai piekrīt, ka mēs ar Tevi sazināsimies, lai aicinātu:

- satikties ar cilvēkiem, kas atzīmējuši līdzīgas intereses;
- uz iknedēļas tikšanos,lai kopīgi radītu idejas un realizētu aktivitātes JaunLiepājā.

☐ Jā, labprāt ☐ Nē, nevēlos

4.Vai piekrīti, ka uz Tavu e-pastu tiks izsūtīta informācija un uzaicinājumi uz biedrības “JaunLiepāja” radītiem vai atbalstītiem pasākumiem un aktivitātēm?

☐ Jā, labprāt ☐ Nē, nevēlos

5.Kā Tu vērtē pašlaik Tev interesējošo aktivitāšu piedāvājumu Jaunliepājā?

☐ izcili ☐ diezgan labi ☐ viduvēji ☐ diezgan slikti ☐ ļoti neapmierinoši

6.Kas, Tavuprāt, šobrīd Jaunliepājā pietrūkst?

7.Varbūt Tu esi cilvēks kurš pats spēj noorganizēt pasākumus, aktivitātes? Lūdzu uzrakstīt tēmas un jomas kuras Tev tuvas.

8.Varbūt Tev ir jauna vai sen lolota ideja, kuru noteikti vajadzētu realizēt Jaunliepājā? Iesaki!

9. Vai vari piedāvāt savu telpu vai āra teritoriju kultūras aktivitāšu norisei

Jaunliepājā? Kādu? Piemēram garāžu, viesistabu, bēniņus, pagalmu, utt.

10.Varbūt Tev ir iespēja nodrošināt kādu pasākumu ar tehnisko aprīkojumu? Aizdot kādus instrumentus vai iekārtas? Lūdzu uzrakstīt tieši ko? Piemēram - projektoru, dēļus, zāģi,

nojumi, solus, piekabi, utt.

FB

Jaunliepajas kultura

www.kulturaskalendars.lv